

Jubileum

1973

2023

Gondolatok az iskolánk jubileuma kapcsán

ÖTVEN ÉV egy fél emberöltőnél is több, ennyi éves a Hernádnémeti Református Általános Iskola, Két Tanítási Nyelvű és Alapfokú Művészeti Iskola. Az iskola 1973 szeptemberében tárta ki először kapuit közel 300 diák előtt. Ezalatt a fél évszázad alatt folyamatosan változott, átalakult és óriás léptékkkel fejlődött. Az eredetileg 10 tantermes iskolánk ma már 22 tanteremmel rendelkezik, tornateremmel, uszodával, sportpályákkal, játszótérrel és egyéb kiszolgáló helyiségekkel. A régi gépikatedrát és a hagyományos iskolapadokat már új a kor szellemének megfelelő padok, székek váltották fel. Valamennyi tantermünkben digitális tábla, interaktív kijelző segíti az oktatást.

A megújulás nemcsak külsőségeiben történt, hanem követte ezt a tartalmi megújulás is, hiszen 23 évvel ezelőtt több tanszakra elindult a művészeti oktatás, ami azóta is folyamatosan gazdagodik. A 2003/2004-es tanévben kezdődött el a két tanítási nyelvű oktatás, így a két tanítási nyelvű csoportokban az angol nyelvet heti öt óra-

számban kezdték el tanulni első osztálytól. Azóta rengeteget fejlődött a nyelvi oktatás. Nyolcadik osztályra a két tanítási nyelven tanuló diákjaink közül többen is középfokú és felsőfokú nyelvvizsgával büszkélkedhetnek. 10 évvel ezelőtt pedig iskolánk a Tiszáninneni Református Egyházkerület fenntartásába került.

Bár az elmúlt évtizedekben a világ körülöttünk nagyon felgyorsult, a tudás megszerzése azonban örök:

„Akinek sokat adtak, attól sokat kívánnak, és akire sokat bíztak, attól többet kérnek számon.” Lukács evangéliuma: 12:48

Ünnepelni és emlékezni mindig felemelő dolog. Az 50 év pedig egy jelentős évforduló az iskolánk életében, hiszen ez alatt a fél évszázad alatt közel 2500 diák fejezte be tanulmányait, életük egy szakasza lezárult és elindultak az élet különböző területeire.

Ez az ünnepség a visszaemlékezés, az értékelés mellett a hálaadásról is szól. Az elmúlt évtizedek alatt kialakítottuk régi és új iskolánk értékrendjét, tovább vittük elődjaink értékeit, megteremtettük hagyománya-

inkat, kialakítva ezzel iskolánk új arculatát. Az elmúlt 50 év eredményes munkája sok elismerést szerzett az alma maternek, amiért hálával tartozunk!

Tisztelet az alapokat lerakó elődöknek, akik már megérdemelt pihenésüket töltik, vagy már nem lehetnek közöttünk és onnan biztatnak: csak így tovább! Az utolsó ünnepség óta ismét eltelt 10 év, és mi megint összegyűltünk, hogy összeszedjük az „emlékek morzsáit”, bemutassuk az elmúlt egy évtized fejlődését, és kívánjunk még sok-sok 50 évet iskolánknak!

Ez a Jubileumi újság, amit kezükben tartanak a múlt és jelen találkozása. Forgassák ugyanolyan szeretettel, amilyen lelkesedéssel mi írtuk és szerkesztettük!

Köszönjük minden közreműködőnek a munkáját, melynek segítségével megvalósulhatott iskolánk 50 éves jubileumát felidéző írásunk!

Dargainé Sarlai Ildikó

Igazgatói gondolatok 2024 májusában

Tamási Áron szerint „azért vagyunk a világon, hogy valahol otthon legyünk benne”. Az otthon - legyen az a szülőföld vagy sem - minden ember életében fontos támpont. Ha ott él, azért, ha nem, akkor legalább mindig van hová hazamenni. Nekem ez a hely Hernádnémeti. Szüleim a Bihar megyei falujukat hagyták hátra és találtak új munkahelyre az akkor épülő Borsodi Sörgyárban. Az új otthon kiválasztásakor felmerülő legfontosabb szempont az iskola közelsége volt, ugyanis édesapám gyerekként minden nap több kilométert sétált az iskoláig, majd vissza; telente a nagymamától útravalóként kapott, zsebre dugott forró krumpli melegítette a hosszú úton. Megfogadta, hogy az ő gyereke nem járhat így. Hernádnémetiben ekkor épp új iskola épült, nem volt kérdés, hogy a pár lépéssel arrébb lévő eladó telken lel otthonra a családom. Így kerültem Hernádnémetibe, ekkor kezdődött az évtizedek óta tartó közös utunk az iskolával.

Óvodásként a teraszunkról figyeltem a számomra rendkívül érdekesnek tűnő tornabemutatókat a kézilabda- és füvespályán. Fel is tettem magamnak a nagy kérdést: „Iskola, iskola, ki a csoda jár oda?” Az első adandó alkalommal, amikor a szomszédban lakó Fésűs Marika tanár nénit megláttam, amint munkába tart, utánaeredtem. A kalandot egy hevesen dudáló autó hiúsította meg, ezzel jelezve édesanyámnak a tettemet. Pedig én csak iskolás szerettem volna lenni! 1978-ig kellett várnom, hogy hivatalosan is az iskolához tartozzak. Ebben az évben kezdtem meg az első osztályt, ekkoriban kaptam kiskutyás pecsétet Piroška tanító nénitől – de csak akkor, ha szépen dolgoztam –, ekkoriban délutánra jártunk iskolába és ekkoriban határoztam el, hogy egyszer én is tanár néni leszek.

A hetvenes, nyolcvanas években merőben más volt iskolásnak lenni, mint ma. Mesélhetnék a négy orgonabokorról, amelyek között igen sokat bújócskáztam (aminek a helyén jelenleg játszótér van), az őzikeházzal az iskolaudvaron, a téli korcsolyapályáról, rengeteg énekkari szereplésről és versmondásról az aranylakodalmakon, termelészövetkezeti közgyűléseken. Felsősként nem osztály-, hanem szaktantermekben tanultunk, a mai 11-es terem volt a magyarterem, 12-es a történelem, 21-es a

biológia, 25-ös a matematika. A mai tornaterem még nem készült el, ezért ezt az aulát használtuk. Mivel még a rendszerváltás előtt jártunk, így az úttörőmunka nagyban meghatározta az iskolás éveimet. A kedvencem a gyermeknap felvonulás volt, mert minden évben üveges Jaffa üdítőt kaptunk, amit nagyon szerettem. A rengeteg szép emlékekkel és élménnyel teli nyolc év után éreztem, hogy nekem lesz még dolgom ebben az iskolában.

Gyerekkorom meghatározó helyszínéhez 1995 augusztusában tértem vissza, egykori tanárain hirtelen a kollégáim lettek; közülük Szűcs Robi bácsi és Dargai tanár néni még mindig itt tanítanak. Óriási lelkesedéssel indultam az oktatói-nevelői pályámon, ismertem a falut, a gyerekeket, a szülőket. Egy idő után az új diákjaimmal elkezdtek megbeszélni, kinek tanítottam korábban a testvéreit vagy akár a szüleit is.

Itt értem el az első sikereimet, a munkámat eredményesnek láttam és emellett sok szeretetet kaptam. Nagy öröm, de még nagyobb felelősség volt részt venni 2001-től a két tanítási nyelvű képzés beindításának folyamataiban. Már-már a saját gyermekemnek tekintem, annyi energiát, figyelmet,

tudást és szeretetet fektettem bele.

Ötven év hosszú idő. Szomszédjából diákja, diákjából tanárja, tanárjából 2007-ben igazgatója lettem az intézménynek. Tizenhét mozgalmas évet tudhatok magam mögött vezetőtársaimmal és kollégáimmal együtt, sok jó és kevesebb rossz élmény, emberi kapcsolat köt ide. Az iskola és az én utam ebben a formában eddig keresztezte egymást, az igazgatóként töltött időszak ebben a tanévben véget ér. Hálás vagyok kollégáimnak és az iskola fenntartóinak bizalmukért, valamint a szülőknek is, hogy a gondjaimra bízták gyermekeik sorsát. Köszönöm egykori és jelenlegi diákjaimnak az elmúlt huszonkilenc tanév minden boldog percét. Nem megyek messzire, az iskola utcájában továbbra is megtaláltok.

Iskolánk története 1973-tól napjainkig

1972-ben komoly előkészületek után megkezdődött az új iskola építése, amelynek teljes bekerülési költségét az akkori Megyei Tanács biztosította. Ebben jelentős szerepe volt Marosi György igazgató úrnak, aki járási tanácsstagként lobbizott a megyénél és a Borsodi Sörgyár generál kivitelezőjénél, a 31. sz. Építőipari Vállalatnál. Így a Borsodi Sörgyárral párhuzamosan – 1973. szeptember 1-re elkészült a 8 tantermes iskola. De az új iskola átadásával nem szűnt meg a Munk-kastélyban az oktatás egészen 2004-ig. 1980-ban nyugdíjba vonult Marosi György igazgató, utódja Szűcs Barnabásné lett. Igazgatósága alatt épült meg a tornaterem és 1989-re az új iskolarész (6 tanterem, két öltöző és szertár) az utcafronton, melynek kivitelezője a helyi tsz építő brigádja volt. Ez a bővítés lehetővé tette, hogy végre megvalósuljon az egyműszakos oktatás. Ezt megelőzően délelőtt jártak iskolába a felső tagozatosok, délután az alsó tagozatosok. 1989-ben megszűnt az úttörőszervezet, helyébe lépett a diákönkormányzat. 1991-ben a Hernádkakban működő tagiskola önálló intézménnyé vált. 1990-től az iskola fenntartója a községi önkormányzat lett, az igazgatót az önkormányzat képviselő testülete választotta egészen 2012 végéig. Az iskola épülete pedig az önkormányzat tulajdonába került. 1991-től 10 évig Szilva Benó vezette az iskolát. 2001 szeptemberétől a képviselőtestület Erdélyi János volt miskolci igazgatót választotta meg az iskola vezetőjének. Pályázatában fő célként a magyar-angol két tanítási nyelvű képzés és alapfokú művészetoktatás bevezetését jelölte meg. Két év előkészítő munka után, 2003-ban indult el a magyar-angol két tanítási nyelvű képzés, községi iskolák közül elsőként. 2004-től angol anyanyelvi lektor is segíti a munkát. 2001 szeptemberétől 2007 szeptemberéig az alapfokú művészeti iskola az általános

iskola épületében, de külön intézményként működött Gilányiné Nagy Orsolya igazgató vezetésével. Mindenki választhatott a furulya, zongora, szintetizátor, képzőművészet, néptánc tanszakok közül. 2022 óta már gitáron és trombitán is tanulhatnak a gyerekek.

2000-től újabb felújítások, beruházások kezdődtek. Az iskola első és második emeleti ablakai kicserélésre kerültek, az épületet a tornaterem kivételével leszigetelték. 2004-ben megépült a 3. emelet. Az igazgatói kert és a tankert helyét korszerű tornaudvar váltotta fel, 200 méteres futópályával, 3 db bitumenes pályával. dr. Orosz Zsolt polgármester ötleteként merült fel egy tanmedence építése. Ennek kivitelezése az iskola tornatermének utcafronti oldalához való toldásként valósult meg, 2003-ban került átadásra. 2007-ben Madzinné Nagy Anikó igazgató kinevezésével egyidejűleg az általános iskolába beolvadt a művészeti iskola. 2008-ban Újcsanános község iskolája tagiskolaként csatlakozott és négy évig a két község óvodája is az iskola kötelékébe tartozott. 2013. szeptember 1-től a Tiszáninneri Református Egyházkerület az iskola és a tagiskola fenntartója. Kihhasználva a kor pénzszerzési lehetőségét - pályázatok útján - folyamatosan bővül az iskola eszközparkja. Az iskolaépület felújítása is folyamatosan zajlik. Kialakításra került egy zongoraterem, táncterem, iskolalelkézési szoba, fejlesztőte-

rem, 2. természettudományi labor, könyvtár helyiség, a büfé helyén pedig egy korszerűen felszerelt tankonyha, és bővült a nevelői szoba.

2014 őszén a nagypályára műfüves borítás került. Ebben az évben a Tiszáninneri Református Egyházkerület mintegy 140 millió forintos nyertes pályázatának köszönhetően az aula ablakait kicserélték, padlófűtést szereltek be, leszigetelték a tornatermet, a fűtésrendszert korszerűsítették, napelemeket telepítettek. A tornaterem teljes külső-belső része megújult, traverz mászófal is beszerzésre került. Az udvar is folyamatosan szépül. Parkosítás keretén belül sövényt, fákat ültettek, fedett kinti tanterem, kerékpártárolók épültek, új burkolat került a tornaterem és az iskolaépület közé, a kastélyig tartó járda is megújult.

1991-ben megalakult az „Általános Iskoláért” Alapítvány szülői kezdeményezésre a Borsodi Sörgyár - mint alapító segítségével. Az évente megrendezett bálók bevételeiből, az adó 1%-ból, adományokból és a sikeres pályázatokkal járul hozzá a nyári táborozások költségéhez, az év végi jutalomkönyvek megvásárlásához. Az alapítvány játszótér építésével gazdagította az iskola udvarát, sikeresen pályázott kisbuszra, napelemekre, iskolai programokat finanszíroz és az iskola tárgyi feltételeinek (digitális táblák, robotok beszerzése), felszerelésének (tankonyha) javításában is folyamatosan közreműködik.

Madzinné Nagy Anikó főigazgató

Visszaemlékezések: Elsősök voltunk 50 évvel ezelőtt

Az első szeptemberi iskolakezdés mindig felejthetetlen marad gyermek, szülő és a tanító néni számára. Így volt ez 1973 szeptemberében is, de ezt a tanévet még nagyobb várakozás előzte meg, mivel ezen a napon került átadásra Hernádnémeti község új iskolája. Az arra járok be-bekukucskáltak a nyitott ablakokon, de csak az évnyitón tárta ajtaját nagyra a falu apraja-nagyja és

a 42 elsős kisdíák előtt. Belépve már nemcsak Balla és Dobos tanító néni várták őket, hanem az a sok-sok csoda, hatalmas aula, tágas ablakok és a vidáman csicsergő felsőbb évfolyamosok. A két tanító néni óvó, védő és féltő gondoskodása megmaradt négy éven át. Vezettek végig kis tanítványaikat a betűk országába, az olvasás, írás rejtelmeibe és a számolás birodalmába. Ők

hárman Fukk Lóránt, Kalna Zsolt és Zsova János, akkor még nem sejtették, hogy ki hamarabb, ki később, de valamennyien az egyház szolgálatában találják meg hivatásukat.

Őket szeretnénk most bemutatni, megismertetni az újság olvasóival a DÖK ifjú riportereinek segítségével.

Fukk Lóránt

református lelkész, iskolalelkész, hitoktató

Egy áprilisi szombati napon iskolánk DÖK vezetőségével Veresegyházára a Kálvin Téri Református Általános Iskolába látogattunk, ahol Fukk Lóránt református tiszteletessel, aki egyben az iskola lelkésze is, interjút készítettünk. Látogatásunk aktualitását az adta, hogy az általános iskolai tanulmányait a Hernádnémeti Általános Iskolában végezte. Az iskola átadásának évében 1973/1974-es tanévben volt iskolánk első osztályos diákja. 1992-ben végzett a Debreceni Református Teológiai Akadémián, majd ösztöndíjasként a Egyesült Államokban tanult. 12 évet szolgált Hernádkakban, majd 2006 augusztusában foglalta el új szolgálati helyét Veresegyházán. Jelenleg Veresegyházán a Református Egyházközösség lelkipásztorja, ahol nagyon aktívan fogja össze az ottani református híveket és számos rendezvényt szervez a hitélet gazdagítására. Emellett a Kálvin Téri Református Általános Iskola iskolalelkésze. Az iskola létrehozásában úttörő szerepet vállalt, amely azóta is a folyamatos építkezések színtere. Ennyi elfoglaltság mellett még könyveket ír, szerkeszt és verseket is ír.

Köszönjük a tartalmas beszélgetést, a kedves fogadtatást és az ajándékkönyveket!

- Hogyan emlékszik vissza tiszteletes úr arra a napra, amikor először lépte át az iskola küszöbét 1973 szeptemberében?

Ez jó kérdés. Azért jó kérdés, mert elég régen volt. Meglepő az, hogy mi még a

kastélyban voltunk előkészítősök annak idején, és így mi az iskolával nehezen tudtunk mit kezdeni. Akkor nagy volt egy ilyen kis gyerekhez képest. Az akkori viszonyokban az egy hatalmas nagy iskolának számított. Szerintem a megyében nem sok ekkora iskola volt, mint ami ott elkészült. Különösképpen nagy élvezet volt, hogy lehetett körbe-körbe szaladgálni az emeleteken, az aulában, sportpályán. Ez hatalmas szabadságot adott, amivel a gyerekek nem igazán tudtak mit kezdeni annak idején. A mostani viszonyok már teljesen mások ilyen szempontból, mert az épület már mindennel el van látva, tornaterem, új részek évtizedek óta az iskola szerves részét képezik. Akkor ez még hatalmas dolognak számított, illetve az is, hogy volt egy nagy aula. Ennek a közepén lehetett tornáznia, ott ugráltunk és hát Gyuri bácsi volt a fegyelem jelképe számunkra, mert ha Gyuri bácsi megjelent valahol, akkor vigyázban álltunk. Ő volt az akkori igazgató.

- Ki volt az elsős tanító nénije? Hogyan emlékszik vissza rá?

Az elsős tanító nénim Dobos tanár néni volt, és nagyon-nagyon szerettem, azóta is és egészen amíg élt, ez a kapcsolat közöttünk meg is maradt. A lányával Zsuzsával mai napig elég intenzív kapcsolatot ápolunk, mindenütt, ahol találkozunk megismerjük egymást. Ő is egyházi oldalra került.

- Milyen volt akkor egy első osztályos szemével az új iskola épülete?

Óriási, tehát ez egy összehasonlíthatatlan kategória. Akkoriban még egészen kicsi házak voltak a faluban végig. Nem a mostani méretű házakat kell elképzelni, hanem ezeket a régi típusú, falusi parasztházakat, ekkora méretű házakban laktak az emberek. Akkortájt kezdtek el építeni nagyobb, kocka típusú házakat, és azok is nagyok voltak a régiekhez képest. Az iskola összehasonlíthatatlanul nagy volt. Mai napig nehezen tudom elképzelni, hogy mondjuk egy ilyen községben, hogyan építettek fel egy ekkora iskolát. Komoly közbenjárás kellett ahhoz, hogy egyáltalán ez idekerülhetett. Ilyen léptékű iskola csak Miskolcon volt akkoriban.

- Hogyan birkózott meg az írás, olvasás tudományával, milyen tanuló volt?

Ezzel úgy gondolom annyira nagy problémám nem volt mikor kezdtem az iskolát. Olvasni könnyen megtanultam és szerettem is. A szépírással, azzal volt egy kis problémám. Sosem voltam ötös szépírásból. Azt azért elárulom, az egyetlen négyesem mindig a szépírásból volt, jóindulatból. Ha most megnézik az írásomat, akkor valószínűleg igazuk volt. Nagyon érdekes volt, hogy versenyeztünk egymás között az olvasással. Az osztá-

lyunkban kialakult egy verseny, hogy ki olvas el több könyvet. Nánási tanár néni volt a könyvtár vezetője, aki mindig új könyveket szerzett be nekünk. Mindig, amikor meghozott egy-egy új könyvet, szabályszerűen ökölharcot vívtunk, hogy ki legyen az első aki hazaviszi. Két napnál tovább nem lehetett senkinél, aki nem olvasta el két nap alatt annak vissza kellett hozni. Rengeteg könyvet olvastunk el így alsó tagozatos korunkban és ez felsőben is kitartott. Az akkori aktuális kedvenceink az indiános könyvek és Verne Gyula regényei voltak.

- A régi iskolatársakkal közül tartja-e ma is valakivel a kapcsolatot?

Vannak többen, akikkel tartom a kapcsolatot, de vannak, akikkel ritkán, de találkozom.

- Van-e olyan általános iskolai diákkori emléke, amelyre ma is szívesen emlékszik vissza?

Nyilvánvalóan vannak pozitív és negatív élményeim is. Nagy élmények, azok a versenyek amikre el tudtunk menni és sikereket értünk el. Negatív élményként éltem meg, amire a mai napig visszaemlékszem, hogy a foci megyei kupadöntőt elvesztettük és ráadásul összesen egy góllal. Úgy, hogy az ellenfélnek a hátát nyomta a háló végig. Mégsem sikerült! Ez ilyen!

- Hol folytatta tanulmányait az általános iskola befejezése után?

A Debreceni Református Kollégiumba kerültem. Ez egy hatalmas lépés volt. Mert bármennyire nagynak tűnt helyi viszonylatban a hernádnémeti iskola, a debreceni kollégiumhoz képest eltörpült. Egy falusi gyereknek a városi mérték teljesen más volt, ráadásul ott egy olyan szintű elit képzés folyt, amit nehéz volt számomra még elképzelni is. Sőt olyan naprakész információkat kaptam, amilyenekkel én még nem is találkoztam korábban. Nagy profizmussal működött. Az ország leghíresebb gyerekkórusa ott tevékenykedett, de inkább ifjúsági kórusról beszélek, akik nemzetközi turnékon mindenhová eljutottak. Hatalmas erőfeszítést igényelt az embernek, hogy oda bekerüljön. Gondoljátok el, persze a ti szemszögekből ezt már nehéz elgondolni, hogy abban az időben útlevele csak kevés embernek volt. Ez a kórus a nyolcvanas években eljutott Nyugat-Európába, az Egyesült Államokba, Kanadába és nagyon sok más országba. Erősen foglalkoztatott bennünket, hogyan lehet

ebbe a kórusba bekerülni, hogy meglásunk valamit, amit a többiek nem.

- Milyen belső motiváció indította el a lelkészi pályán?

Hát ez nem egyszerű! Azért nem, mert voltak nekem a lelkészi pályával kapcsolatban ellenérzéseim. Nem akartam egyáltalán egyházi pályára lépni. Gyakorlatilag érettségi idején halt meg édesapám és nehezen tudtam feldolgozni, foglalmazunk úgy, hogy haragudtam mindenkire haragudtam Istenre is. És azt mondtam, hogy én ezt nem akarom.

Egy hosszú betegségen estem át, másfél év alatt műtétről-műtetre jártam. És ott átformálódott a világvéleményem ilyen szempontból, hogy más feladatra vagyok elhivatott, nem arra, hogy magamat egyengessem. Addig ment ez, hogy olyan szinten tudok mondjuk versenysportoló lenni sztársportoló, hogy tudom elérni azt, hogy lehet megvalósítani és hát egy idő után rájöttem, hogy ez nekem nem fog menni, nem a képességek miatt, hanem azért, mert vannak dolgok, amiket nem vagyok hajlandó bevállalni. Ez a mai versenysportban is így megy, hogy bizonyos dolgokat be kell vállalni, hogy az ember tovább tudjon lépni. Én nem voltam hajlandó megfizetni ezeket az árakat.

- Iskolalelkész és tiszteletes úr hogyan képes személyiségével hatni a mai „z” illetve „alfa” generációra?

Hú, ez jó kérdés a „z” generáció meg az összes többi. Általános iskolában fogalmam sem volt róla, hogy számítógép a commodore 64, az itt-ott működött talán, de hát, hogy is mondjam a szüleim nem álltak abban az anyagi helyzetben, hogy nekem legyen ilyenem. A középiskolában egy apple gépet láttunk, és közölték, hogy ez itt a számítógépterem. Ezt adta nekünk a német testvériskola, na ez az, amihez mi sose fogunk hozzájutni, mert olyan drága. Az egyetemi érában, aztán elértünk odáig, hogy ha valamit kell gépelné írógépen, azon tudtam, az ment, de a számítógép az teljesen másféle kategória volt. Igazából először az Egyesült Államokban szembesültem azzal, hogy ezzel dolgozni kell és mit lehet csinálni. A későbbiekben jött egy olyan méretű robbanás az informatika világában, amit a ti generációtok nem érthet meg azt hiszem mi értjük, hogy a televízió kisgyerekkorunkban kezdett el egyáltalán létezni, itt mondjuk a mi vidékünkön, Pesten volt korábban is. A fekete-fehér tévétől

eljutottunk addig, ami most van. Én úgy gondolom, hogy ez összehasonlíthatatlan és vannak olyanok, akik a mai napig nem tudják ezt az egészet kezelni. Hát mi megtanultuk valamilyen szinten, de ami nektek készség alapból, az a mi generációnk számára, hogy is mondjam nekünk rendkívül kemény munka a mai napig. Van olyan, ha valamit a gépen kell csinálnom, akkor a gyerekeimtől kérek segítséget, hogy akkor oldjátok már meg, mert nekem nem megy. Ehhez képest vannak, akik úgy gondolják, hogy én ezt milyen nagyon jól tudom, én tudom, hogy nem! Tehát, ami nektek készség szintű dolog, hogy úgy pörgetitek a telefont, az internetet, mindent, azt én valószínűleg sose fogom tudni elsajátítani.

- Milyen hatással van ma egy református lelkész a gyermekek lelki életére?

Azokra tud hatással lenni, akikkel találkozik. Legyünk őszinték itt Vereseyházán a gyerekeknek csak egy része jár hittanóra, egy része jár templomba. Nagyon jó kapcsolatot ápolunk itt a történelmi felekezetekkel, heti szinten vannak találkozásaink, imaközösségeink és hát ezeken megállapítjuk, hogy gyakorlatilag a gyerekek 50 százalékát tudjuk elérni itt Vereseyházán. A másik iskola, ami állami szinten van az több mint 2200-2300 gyereket foglalkoztat napi szinten, rengeteg, ilyen tíz körüli első osztályokat indítanak, van, amikor tizenkettőt. Ezzel együtt, több mint hetven hittan csoportunk van a város területén, ahol intenzívebb hatást tudunk kifejteni, az a saját iskolánk, a katolikus gimnázium és az állami általános iskolának az alsó tagozata.

- Milyen mintát tud ma nyújtani az egyház a fiataloknak?

A legfontosabb talán az, hogy a gyerekek érezzék, hogy szeretik őket: nem tudok rá mást mondani, amikor megszokták kérdezni, hogy hány gyerekem van, akkor azt szoktam mondani, hogy 600. Ha végig megyek itt az udvaron, akkor nehéz úgy végig mennem, hogy 10-20 kisgyerek oda ne szaladjon és meg ne öleljen valamilyen módon. Az iskolával napi szintű alkalmak vannak, a gyülekezettel inkább ezek hétvégi szintűek, de rengeteg nyári elfoglaltságot, táborot tudunk szervezni, szinte az egész nyár tele van ilyen jellegű programokkal. Van nekünk olyan csapatunk is, ahová a kisifisek járnak, igazából ők iskolai diákok, de van olyan, aki még gimnáziumból is vissza jár, külön menetrendünk, külön köny-

vünk, külön programunk van, mi írjuk magunknak, ha megadja az Úristen egyszer meg is jelenik majd. Igazából arról szól a történet, hogy a léleknek a fegyverzetét hogyan lehet felöltöztetni, lelki gyümölcsöket hogyan lehet termelni, hogyan lehet másképpen élni ebben a világ-

ban, mint ahogyan egyáltalán a többiek élnek. A tegnapi téma volt például, hogy mennyire mondunk igazat, vagy mennyire hazudunk. Mennyire akarnak minket rávenni arra, hogy mások legyünk, mint akiknek teremtettünk, mint akinek Isten akar látni bennünket. Ezek után én úgy

gondolom, hogy semmi mást nem tudunk tenni, mint azt, hogy szeretjük őket.

Csapó Luca 7.b, Fülöp Rebeka 7.b
és Tóth Enikő 7.b

Kalna Zsolt minorita szerzetes

Kalna Zsolt szerzetes atya Hernádnémeti szülöttje és szintén azon diákok egyike, aki 1973 szeptemberében első osztályos volt. Zsolt atya Aradon él jelenleg, ezért a mai modern technika segítségével egy videobe-
szelgetéssel készítettük el az interjút.

Zsolt atya a miskolci minorita rend tartományfőnöke volt 10 éven keresztül, ezt követően Szegedre helyezték, majd Aradra. A szegedi rendházat az egyházmegye vette át (egyházmegyes papok látják el az egyházi munkát), ahol több mint három évet töltött az atya, ezután helyezték Aradra. Elmondása szerint főként fiatalokkal foglalkoznak itt, imacsoportot vezet és egy temesvári középiskolában lát el lelkivezetést. Egy-két cikket elolvasva Zsolt atya Aradon végzett tevékenységéről, kiderült, hogy mennyire szeretik és tisztelik Őt.

A hernádnémeti iskolában töltött éveiről és napjainkban betöltött hivatásáról kérdeztük Zsolt atyát.

- Zsolt atya! Hogyan emlékszik arra a napra, amikor először lépte át 1983 szeptemberében az új iskola küszöbét?

- Konkrétan a napra nem emlékszem. Óvodába nem szerettem járni, minden reggel sírtam, de az iskola kicsit másabb volt, oda menni kellett, nem lehetett sírni. Arra emlékszem, hogy körbevettek a tanító nénik és lefoglaltak bennünket. Édesanyák voltak ők is, jól bántak a gyerekekkel.

- Milyen volt az új iskola épülete egy első osztályos szemével?

- Tetszett nekünk, minden új volt és nagy, tágas terek fogadtak bennünket. Kicsit arra tudnám hasonlítani, mint amikor kifestünk egy lakást, vagy csak egy szobát és új illata van mindennek, itt is az volt. Úgy tűnt, hogy még a pedagógusok is újult erővel végzik munkájukat.

- Melyik teremben jártak az első osztályosok, ki volt a tanító nénijük?

- Az első emeleten balra az első terem volt a mi termünk. Balla tanító néni volt az osztályfőnökünk, akit nagyon szerettünk.

- Milyen volt a tanterem egy elsős szemével?

- Kezdetben furcsa. Amikor az ember új dolgot tapasztal meg az furcsa, mert ismeretlen. Ez nem azt jelenti, hogy rossz, csak még az újdonság erejével hat az emberekre. Világos, nagy termek voltak, jó volt ide belépni, Szerettük!

- Hogyan bírkózott meg Zsolt atya az írás, olvasás tudományával? Milyen tanuló volt?

- Nehezen ment nekem az írás, olvasás elsajátítása, de végül csak sikerült mindkettőt elsajátítani. Délutánonként édesanyámmal és az öcsémmel tanultam mindig. Addig gyakoroltam az olvasást, amíg az nem ment tökéletesen. Az öcsém, aki még csak játszott ott mellettünk, sokszor már kívülről fújta azt, amit én még nehézkesen olvastam el. Második osztályban még kitűnő tanuló voltam, tovább már nem.

- Milyen élményeket szerzett az általános iskolai évek alatt, amire ma is szívesen emlékszik vissza?

- Előszörban személyek jutnak eszembe és hozzájuk köthető élmények. Felső tagozatban a Gorondi házaspár minden évben vándortábort szervezett. Ezek a táborok, ha jól emlékszem tíz napig tartottak, mindig más helyre mentünk és volt amikor 20-30 km-ert is gyalogoltunk egy-egy nap az erdőben. Nem bántam, nagyon szívesen mentem, mindig ott is voltam.

- Voltak-e olyan tanárai akik nagy hatással voltak a későbbi tanulmányaira?

- Nagyon szerettem a Gorondi házaspárt, szívesen emlékszem vissza rájuk. Jóska bácsi orosz és magyart tanított nekünk és felsőben ő volt az osztályfőnökünk is. Gabi néni pedig történelmet tanított. Vele még

nem rég cseteltünk is. Talán ők voltak számomra a legfontosabb személyek, akikhez rengeteg emlékem is kötődik.

- Mi szeretett volna lenni gyermekkorában Zsolt atya? Hol tanult tovább?

- Sok minden akartam lenni: tanár, szakács és patológus is. Elég széles a skála, de aztán egyik irányba sem indultam el. Középiskolai tanulmányim után rövid ideig dolgoztam, utána jelentkeztem a katonai főiskolára. Egy év után otthagytam, nem szerettem, nem az én világom volt. Végül 29-30 éves voltam, amikor a minorita rendbe jelentkeztem. Ezt megszerettem, és végül itt is maradtam.

- Milyen belső motiváció indította el a szerzetesi pályán?

- Ezt sokan megkérdezik. Nem tudom rá a pontos választ a mai napig. Megvoltam keresztelve, de nem gyakoroltam a vallásomat. Édesapám református volt, édesanyám római katolikus, ő járt is rendszeresen a templomba. Talán ehhez is kapcsolódik az én megtérésem is. Életem egy rosszabb szakaszában édesanyám megkért, hogy kísérem el a templomba. Persze hallani se akartam róla, mondtam, hogy szívesen elviszem, de én nem szeretnék menni. Aztán a templom kapujában csak meggyőződtem, hogy ne kint váraкоzzak, menjek be. Bementem, a leghátsó részben egy oszlop mögé bújva leültem. Májusi litánia volt, gyönyörűen énekeltek az asszonyok. Egyszer a tekintetem a Tabernákulumra tévedt és úgy éreztem, hogy valaki figyel. Ez volt az első Isten élményem, ami elindított vala-

mit bennem. Lassan-lassan megerősödött a hitem, de éreztem, hogy a jó Isten vár valamit még tőlem. Felvettem a szentségeket és amikor a bérmálkozás szentségében részesültem, akkor indult el a fejemben az a gondolat, hogy a jó Isten papnak hív engem. Egyszer bementem a Minorita templomba, de akkor még elhessegettem a gondolatot, viszont kicsivel később megkerestem az akkori tartományfőnököt és elkezdtem a szerzetesi tanulmányaimat Lengyelországban. Két év volt ez, ezt követően kezdtem el a teológiát Egerben és ezután szenteltek pappá.

- Hogyan képes a személyiségével hatni a mai generációra?

- Igyekszem mindig őszinte lenni és saját magamat adni, ez bevált. Szeretem az embereket!

- Milyen mintát tud adni egy szerzetes a mai fiataloknak?

- A szerzetes feladata közelebb vinni Istenhez az embereket. Megszólítom őket, de nem térítem, hanem beszélgetek velük. Fontos, hogy az egyház és az emberek között ne legyen fal. Ehhez kapcsolódik

is egy élményem. Egy baráti horgászás alkalmával, már szerzetes koromból, egyszer egy ismerősöm azt mondta, hogy olyan jó engem maguk között egyszerű hétköznapi ruhában látni, mert így a szemében leomlik az egyház és az emberek közötti gát. Bizonyos határokat megtartva, de fontos, hogy részt vegyünk az emberek életében, hogy ők is azt tapasztalják, hogy mi is hús- vér emberek vagyunk.

- Hogyan telik a szerzetesek egy napja?

- Reggel közös imádkozással kezdjük a napot. Mindenkinek van egy beosztott mise- rendje, azt ellátja és közösen reggelizünk. A nap többi részében mindenki a saját, rábízott feladatát látja el. Én kedd napokon óvodába megyek, a kicsikkel foglalkozok, szerdán Temesvárra megyek a középiskolásokhoz, szombaton pedig hittanórát tartok az elsőéveseknek. Közben pedig vannak közös programok, búcsúk, imádkozások, lelki beszélgetések, gyóntatás, betegek látogatása és minden, egyéb amit az élet hoz.

- Mivel tud többet adni egy szerzetes a hétköznapi embereknek, mint egy lelkész?

- Nem tudom, azt gondolom semmiben, de ez emberfüggő is. Mi a Ferenc szerzetesrendhez tartozunk. A Ferences rendet azért hívta létre a jó Isten, hogy csupán azzal, hogy rábizzák életüket meg lesz mindenük. Bár vagyonuk nem lehet, de bízunk az Isteni gondviselésben, mi ezt a hivatást választottuk. Ugyan ez elmondható a lelkészekről is, így nem gondolom, hogy egyik vagy másik többet tudna nyújtani.

- Mit üzenne útravalóként a mai hernádnémeti diákoknak?

- Legyetek szorgalmasok, ez nagyon fontos. Én a tanulmányaim alatt mindig háborgtam, hogy ezt miért kell tudni, de most már tudom, hogy amit megtanultam azzal mindig gazdagabb is lettem. A szüleim és nagymamám is mindig ezt erősítették. Fellelkes tudás nincs, mindent tudtok hasznosítani. Fontos az is, hogy ne csak a virtuális világban éljétek, olvassatok sokat, mert ezáltal sok új dolgot megismertek. A tudás óriási kincs, gondoljatok mindig erre!

Béres Ákos 7.b, Csapó Luca 7.b,
Debrődi Róbert 7. b és Szabó Mollai 7.b

Zsova János

római katolikus plébános

2024. április 24-én kis riportereinkkel Vizsolyban jártunk, az első magyar nyelvű Biblia nyomtatásának helyszínén, Zsova János atyánál. A falu szépen rendezett, parkosított és gyönyörű környezetben helyezkedik el. A község központjában gyorsan megtaláltuk a katolikus templomot, mellette pedig a virágos, rendezett parókiát, ahol már nyitott kapuval várt bennünket János atya. Itt tölti be az egyházmegye kormányzói tisztségét az atya, aki hernádnémeti születésű. Gyermekkorát és fiatalkorának egy részét is Hernádnémetiben töltötte. Ő is 50 évvel ezelőtt lépte át először az iskola kapuit. Erről és jelenlegi hivatásáról, hitvallásáról kérdeztük János atyát.

- Hogyan emlékszik vissza János atya, arra a napra, mikor először lépte át az iskola küszöbét 1973 szeptemberében?

- Őszinte leszek. Konkrétan nem emlékszem arra a napra. Kicsi, csendes gyerek voltam. Csak édesanyám elmeséléséből tudom, hogy első nap Balla tanár néni azt mondta édesanyámnak, hogy „annyira ki-

csi ez a gyerek, még ölbe kívánczik”. Aztán elkezdődött valahogy, bár már nagyon megfakultak az emlékeim erről az időről. Régen volt.

- Ki volt az elsős tanító nénije? Hogyan emlékszik vissza rá?

- Balla Istvánné, Erzsike tanító néni volt az első négy évben végig a tanító néni, ő volt az osztályfőnökünk. Szerettük, jól éreztük magunkat vele, ő is szeretett bennünket. Szerettem iskolába járni, szívesen mentem minden reggel. Édesanyám amikor vitt reggelente, útközben az aznapra kért leckét vagy verset mondtam neki.

- Milyen volt akkor egy első osztályos szemével az új iskola épülete?

- Valamivel biztos nagyon el voltam foglaltva, mert nem emlékszem az épület külsejére. Bent új padok és felszerelések voltak. Büszkéek voltunk, hogy mi vehettük először birtokba ezeket.

- Hogyan birkózott meg az írás- olvasás tudományával? Milyen tanuló volt?

- Könnyen vettem az akadályokat, úgy

emlékszem, hogy nem volt nagyon nehéz. Szerettem tanulni. Otthon édesanyám sokat foglalkozott velem, szívesen tanultam. Jó tanuló voltam. Év végén mindig oklevelet és jutalomkönyvet is kaptam.

- A régi iskolatársak közül tartja-e ma is valakivel a kapcsolatot?

- Szorosabb kapcsolatot nem nagyon ápolok senkivel, nem szoktunk összeülni és óráig beszélgetni. Ha valakivel találkozok üdvözlöljük egymást, érdeklődünk egymásról. Leginkább a közösségi oldalakon szoktunk születésnapokon, névnapokon megemlékezni, köszönteni egymást.

- Van-e olyan általános iskolai, diákkori emléke, amelyre ma is szívesen emlékszik vissza?

- Inkább már a felső tagozatból vannak emlékeim. Gorondi József tanár úr volt az osztályfőnökünk, aki az orosz tanárunk is volt. Szigorú volt, jól fegyelmezett és jó osztályközösséget is sikerült kialakítania. Összetartottunk mindig. A legkedvesebb emlékek a kirándulások voltak számomra.

- Mi szeretett volna lenni János atya gyermekkorában?

Már kicsi gyerekként is ott volt a gondolataimban, hogy pap szeretnék lenni. Az életünk viszont, sajnos úgy alakult, hogy édesapánkat nagyon korán elveszítettük. Nyolc éves voltam, az öcsém négyéves, amikor meghalt édesapám. Hárman maradtunk édesanyámmal. Nehéz volt, mindenben próbáltunk egymás segítségére lenni. Besegítettünk mindenben. A vallásos nevelést édesanyám biztosította számunkra. Nehéz volt akkor eldönteni, hogy mi akarok lenni és édesanyámat sem szeretttük volna magára hagyni.

- Hol folytatta tanulmányait az általános iskola befejezése után?

- Miskolcon végeztem a középiskolát, ott érettségiztem. Majd azt követően a Fáy András Szakközépiskolában egy kétéves képzésben könyvelői alapismereteket tanultam. Az ezt követő három évben pedig mérlegképes könyvelő felsőfokú végzettséget szereztem. Könyvelőként kezdtem el dolgozni, de az egyháztól sem távolodtam el soha. Mindig ott voltam a templomban, segítettem mindenben. Láttam a papi hivatás szépségeit és nehézségeit is. Tudtam, hogy sok lemondással is jár és, hogy tudni kell majd kiállni az emberek elé minden helyzetben. Dolgozatam de mindig ott volt a gondolataimban, hogy én tudnám vállalni a papi hivatást. És sikerült, ha egy kicsit később is döntöttem el, de az Isteni gondviselést nem lehet kiszámolni. A jó Istennek biztos megvolt az oka, hogy miért akarta, hogy én ne középiskola után rögtön jelentkezsek a szemináriumba. Sok előnye

is volt a későbbiekben ennek. A munkám során sok embert megismertem. A világi életéről és emberi kapcsolatokról is sokat láttam, tanultam. Már több tapasztalattal rendelkeztem, és a könyvelői múltamat is sokszor, jól tudtam hasznosítani a papi hivatásom során is.

Így kezdődött, beültem tanulni. Hat év, hosszú idő volt, jött a vizsgákkal járó izgalom is, de nem bántam meg.

- Milyen belső motiváció indította el a papi pályán?

- Már kisgyermekkoromban, otthon a szobában kialakítottam egy mise oltárt. Édesanyám miseruhát varrt nekem és én azt játszottam, hogy misézek, mint a papok a templomban. Csoki volt az ostya, szörp a bor. Még az akkori idős plébánost, Turi István atyát is elhívtam a misémre, és el is jött. A nagymamám hosszú fekete ruhája volt a gyóntató ruha. Paposat játszottam és ez a gondolat sosem veszett el később sem.

- Hogyan képes személyiségevel hatni a mai generációra?

- Nagyon nehéz! Mindig a jövő nemzedékét igyekszem megszólítani. Itt, Vizsolyban nem vagyok egyszerű helyzetben, de más paptársaim sem. Nem jellemző, hogy teljes családok járnak a templomba. Sok gyereket elhordanak más településre, városba iskolába. Ezekkel a gyerekekkel szinte már nem is találkozom mert abban a közösségben előáldoznak bérmálkoznak, ahová iskolába járnak, hiszen a társaikkal együtt szeretnének a szentségekben részesülni. Próbálok olyan programokat szervezni, hol egy kicsit közelebb hozhatom a gyerekeket az egyházhoz. Közös adventi koszorú készítés, gyertyaöntés, farsang vagy kirándulások. Nyolc egyházközség tartozik hozzám és ezeket szeretném együtt kezelni, hiszen körülbelül így sikerül 25-30 gyereket megszólítani.

2020- tól az óvodát átvette az érsek atya, így oda rendszeresen járok be, néha átjö-

vünk együtt a templomba is. A fiatalokat körülvevő virtuális világ is egy nagy akadályozó tényező, hiszen sokszor a mobiltelefon győz. Sokat változott a gyermekanyag, és az őket körülvevő világ is, de mindent megteszünk azért, hogy valamilyen módon mégis megszólítsuk a diákokat.

- Milyen hatással van ma egy római katolikus atya a gyermekek életére?

- Leginkább a hittanórákon és szentségi felkészítők (elszóldozás, bérmálkozás) alkalmával találkozok a gyerekekkel. Ehhez ragaszkodom és szeretem én megtartani. A felkészítők alatt, szombatonként eljönnek ide a plébániára hozzám a gyerekek. Ilyenkor egy kicsit a lelkükre is tudok hatni, együtt készülünk a szentségek felvételére, megbeszéljük az esetleges kérdéseket, problémákat. Igyekszek a rendszeresség kialakítására, és néha nagyon nehézkes ennek a megvalósítása, mivel a gyerekek sem egyforma háttérrel érkeznek.

- Milyen mintát tud ma nyújtani az egyház a fiataloknak?

- Természetesen a jó minta nyújtása a cél a jövő nemzedékének, hiszen egyszer ők lesznek azok, akik az idősök helyére fognak lépni. Most van lehetőségünk a templomok és plébániák felújítására, de hogy húsz év múlva lesznek-e fiatalok, akik szentmisére, liturgikus alkalmakra mennek? Jó kérdés, nem tudom. Fontos az otthoni jó minta, szülői háttér is.

- Mit üzenne a mai hernádnémeti diákoknak?

- Én mint hernádnémeti szülőte, mit is üzenhetnék mást, mint, hogy tanuljatok, legyetek szorgalmasok és alázatosak, hozzatok büszkeséget, hírnevet Hernádnémetinek és ha kikerültök az élet különböző területére, ott jól megálljátok a helyeteket.

Készítették: Zsuga Zara Ildikó 6.b, Domahidi Bence 5.b és Sándor István 7. a

Elsősök vagyunk a XXI. században...

*„Aki rest a tanulásra, Maga ellen vétkezik.
Gyermek, használj minden percet, Mert az idő eltelik.”
Rajka Teréz*

A 2023/2024-es tanévet 50 kisdíák kezdte meg a Hernádnémeti Református Iskola 1. évfolyamán. A két osztályban jelenleg 24-24 tanuló ismerkedik a számolás, olvasás és írás rejtelmeivel.

Iskolánk angol-magyar két tanítási nyelvű iskola, az 1. osztályban az angol órákon kívül a testnevelés, ének-zene és a vizuális kultúra tanórákon is angolul kapják az információkat, magyarázatokat, utasításokat a diákok. Ők alkotják a „kéttanos” csoportokat, jelenleg 36-an vannak a két osztályban, a többiek a „normál” csoportban tanulnak.

Ebben a tanévben a magyar nyelv és iro-

dalom, valamint a matematika tantárgyakat is külön csoportban sajátítják el. Ennek a bontásnak a nagy előnye, hogy mindenki a képességeinek megfelelő ütemben tud haladni, így a lassabban haladóknak van lehetőségük a felzárkóztatásra.

Többen a környező településekről: Belegrádból, Böcsről, Gesztelyből, Hernádkakból és Tiszalúcról járnak ide.

Iskolánkban már első osztálytól lehetőség van bekapcsolódni a művészeti oktatásba. A kicsik főleg a képzőművészeti és a néptánc tanszakokra iratkoztak be, de többen Anna nénihez is járnak tornázni.

Iskolánk egyházi fenntartású intézmény,

ezért a keresztyén értékek közvetítését nagyon fontosnak tartjuk tanítványaink számára. Reggelente az „áhítaton” készülünk fel lelkiileg az adott napi feladatok sikeres teljesítésére.

Az Elsőseink már túl vannak a beszkoktatási időszakon. A megszeppent, sírdogáló, izgó-mozgó, hangoskodó gyerkőcökből most már érett kisdíákok lettek. Úgy érzem és gondolom, hogy mindkét osztályban nagyon aranyos, érdeklődő kis nebulók vannak, akik összetartó kis közösségé formálódtak az eltelt hónapok során.

Kissné Bartha Eleonóra

Első osztályosaink ma így vélekednek az iskoláról

Szeretek iskolába járni, mert játszhatok a barátaimmal a szünetekben. A magyar a kedvenc tantárgyam. Boldog vagyok, hogy már ilyen sok betűt le tudok írni. Focista szeretnék lenni ha nagy leszek. A barátaimmal, sokat szoktunk focizni, ha van rá

lehetőségünk./ Levi / Szeretek nagyon iskolába járni. A magyar a kedvenc tantárgyam, mert megtanulunk írni mindenféle betűt. A legjobb barátom Zsófi. Ha nagy leszek, tudós szeretnék lenni. Szerintem nagyon kedves tanár nénik és

tanár bácsik tanítanak minket. / Kloé / Szeretek ide járni, mert sok dolgot tanulunk és szeretek tanulni. A magyar a kedvenc óráim. Ha egyszer nagy leszek, állatorvos szeretnék lenni, mert nagyon szeretem az állatokat. Ha nem kell tanulnunk, legjobban játszani szeretek Lilivel, Dóriával és Alinával, akiket nagyon szeretek. /Csenge / Azért szeretek iskolába járni, mert sokat tanulhatok, és megtanulhatok olvasni. A matek a kedvenc óráim, mert nagyon szeretek számolni. Állatorvos szeretnék lenni, ha nagy leszek, mert meg szeretnék gyógyítani minden beteg állatot. Az osztályból mindenki a barátom és szeretek velük lenni. /Alina /

Mert szeretek tanulni új dolgokat. A magyar a kedvenc tantárgyam, mert szeretek írni és olvasni is. Ha felnőtt leszek, tanár szeretnék lenni mint az anyukám, mert szeretek tanulni. Nagyon jó, hogy sok csillagot és piros pontot szerezhetünk, amit később matricákra válthatunk be. /Lili / Szeretek iskolába járni, mert kedvesek a tanárok. A magyar a kedvenc tantárgyam, mert szeretek tanulni és írni. Ha nagy leszek, traktoros szeretnék lenni. /Laci /

Szeretek iskolába járni, mert megtanulok írni, olvasni és számolni. A legjobb barátimmal, Dórival és Lilivel. Alinával és Csengével szeretek a szünetekben rajzolni. Ha nagy leszek, állatorvos szeretnék lenni, hogy megmentsem az állatokat. A kedvenc tantárgyam a matek, mert ott sokat tudok számolni. /Szófi/

Igen szeretek, a barátaim miatt. A magyar a kedvenc tantárgyam, mert szeretek írni, de olvasni nem annyira. Ha nagy leszek, állatorvos szeretnék lenni, mert szeretem az állatokat. Az osztálytársaimmal szeretek a szünetekben fogócskázni az emeleten és imádom kint focizni. /Lázi/

Azért szeretek iskolába járni, mert mindig van társaságom. A magyar a kedvenc tantárgyam, mert sokat olvasunk és írunk. A napköziben és a szünetekben szeretek játszani a többiekkel. Ha nagy leszek, én is állatorvos szeretnék lenni, mert kedvesek és cukik az állatok. /Dóri/

Szeretek iskolába járni, mert nagyon szeretek tanulni és nagyon szeretek játszani. Kedvencem a kinti szünet, amikor sokat szaladgálhatunk. Nagyon szeretem a tanáraimat, mert mindig megvigasztalnak. Nagykoromban állatorvos szeretnék lenni. /Csilla/

Azért szeretem az iskolát, mert vannak barátaim és kedvesek a tanáraim. Kedvencem a magyar és a napközi, ahol sokat lehet rajzolni és hajtogatni. Ha felnövök videós leszek. /Lali/

Azért szeretem az iskolát, mert itt minden jót megtanulhatunk. Kedvenc tantárgyaim a magyar, angol és testnevelés. Felnőttként fodrász szeretnék lenni. Legjobban kézműveskedni szeretek. A tanárok nagyon

kedvesek velünk, mindig meghallgatnak minket. /Csenge/

Az a legjobb az iskolában, hogy nagyon kedvesek és szuperek a tanárok. Minden tantárgyat szeretek. Nagykoromban állatorvos leszek. Sokat tudunk játszani napköziben a teremben és jó időben kint az udvaron. /Émi/

Azért szeretem a sulit, mert itt okosak leszünk és a tanár nénik is kedvesek. Kedvencem a matek. Nagyon szeretek számolni. Később vadász és videós szeretnék lenni. Jó, hogy itt megírhatjuk a házi feladatot, mert akkor otthon lehet játszani. /Dávid/

Igen, szeretek ide járni, mert sok mindent meg lehet itt tanulni. Kedvesek és segítőkészek a tanáraink. Kedvencem az angol. Később rendőr szeretnék lenni Angliában. /Nimród/

Szeretem, hogy az iskolának nagy az udvara, ahol sokat játszhatunk. A testnevelés a

kedvencem, mert imádom a mozgást. Ezen kívül még szeretek rajzolni is, mindig szép dolgokat készítünk. /Fruzszi/

Igen, nagyon szeretek iskolába járni, sok új dolgot tanulhatunk. Sok új barátom lett. Szeretünk együtt rajzolni, futkározni. Kedvencem a rajz óra, mert mindig szépeket készítünk. A tanáraim is nagyon kedvesek. /Hédi/

Nagyon szeretem az iskolát. Minden tantárgyat szeretek, mert szeretek tanulni. Nagykoromban rendőr szeretnék lenni. A tanáraink kedvesek és mindenre megtanítanak, hogy okosak legyünk. Segítenek nekünk. A legjobban az udvaron szeretek lenni. Sokat játszunk együtt és játszótérre is. /Balázs/

Készítették:

Csapó Luca 7.b Fülöp Rebeka 7.b,
Szabó Molli 7.b

Iskolánk 50 éves jubileuma alkalmából volt kollégánk a ma már megérdemelt pihenését töltő Kinga tanár néni, volt osztályfőnököm, tollat ragadott és megörvendeztetett bennünket ezzel a szép verssel, tanári hitvallással. Fogadják olyan szeretettel, amilyen szeretettel Ő írta ezt nekünk!

Kiss Bertalanné Tanár voltam....

*Tanár voltam egy életen át,
Táblára róttam fel a tudományt.
Vázlatok tucatja lepte el polcaim,
Dolgozatok rengetege tetőzte gondjaim.
Olyan otthonná vált nekem az iskola,
mint Isten háza; lelkem temploma.
Égtek bennem lángok, folyton perzselők,
Bár fényüket halványították néha bús idők.*

*Vén diáknak éreztem magam,
nem téveszthettem soha az utam.
Gyermekszemek néztek rám kedvesen?
Szomjukat oltottam én-
hol hangosabban, hol csöndesen...
Kedves szavak hatottak, mint gyógyszerek,
megfogantak, mint gyökeret vert gyógyfűvek.*

Sajgó Lászlóné Tóth Irénke pedagógus, 1973 szeptemberében kezdte meg a nyolcadik osztályt az új iskola épületében. Az átadást hosszú várakozás előzte meg, mivel az építkezés egy kicsit elhúzódott. De a 8. évfolyamot nagy boldogság töltötte el, hiszen ők már ebben a szép, új iskolában fejezheték be az általános iskolai tanulmányaikat. Ők voltak az első fecskék, akik a farsangi rendezvényen már az új, tágas aula-ban táncolhatták el a nyitótáncot.

Visszaemlékezésem és üzenetem

A 2024. áprilisában kapott felkérésnek eleget téve szeretettel írtam soraimat. Az 1973/74-es tanévkezdés Hernádnémetiben sokak számára emlékezetes marad, hiszen megépült az új 8 tantermes iskola. Hála és tisztelet illeti azokat az embereket, akik felismerték ennek hiányát, lobbiztak az épület megvalósításáért, felelősséget érezve a felnövő nemzedék iránt. A mai napig jó érzéssel gondolok vissza, hiszen nyolcadikosként örömteli volt, hogy itt fejezhettem be az általános iskolai tanulmányaimat. A legbüszkébb arra voltam, hogy az átadási ünnepségen „szerepeltem,” virágcsokkal köszönhettem az ünnepélyes átadásra érkező Huszár Istvánt (Hernádkak szülöttjét), aki akkor a Tervhivatal Elnökeként jelent meg. A nagyvárosok intézményei is megirigyelhették az emeletes, korszerűen felszerelt iskolát. Az épületben kémia, fizika előadók, valamint szaktantermek kerültek kialakításra. A termek ablakain keresztül nagyon sok természetes fény jutott be, a

Egy 50 évvel ezelőtti nyolcadikos emlékei

falak tiszták és igényesen festettek voltak, az új bútorok elnyerték tetszésünket - így ebben a kellemes környezetben jól éreztük magunkat az első pillanattól kezdve. Bár az oktatás két műszakban volt biztosított, ennek ellenére mindenki boldogan vette birtokba az intézményt. Arra emlékszem, hogy az aula nagysága elvarázsolt. Ez a helyiség adott lehetőséget arra, hogy az ifjúság összegyűljön közös ünneplésre, megemlékezésekre, évnyitókra, évzárókra. A lépcsőről való levonulásunk a ballagáskor meghiit, csodálatos látvány lehetett a szülőknek. A farsangi nyitótánc, a bálók színvonalas megrendezése is lehetővé vált ennek a nagy közösségi térnek a meglétével. Kezdetekben tornaterem hiányában itt tartották a testnevelés órákat, itt készültek fel az iskola tornászai különböző versenyekre, sőt még a rajz órák is helyet kaptak itt. Az iskolásokon kívül a község lakói is élvezhették az aula előnyeit, hiszen több kulturális, társadalmi eseménynek szolgált színterül. Ez a mai napig is így van, hiszen a település nagyobb volumenű rendezvényeinek egy részét itt valósítják meg, emellett pedig számos fiatal pár lakodalmának adott már otthont. Az átadás óta azonban eltelt öt évtized, ötven év! Az emlékek halványultak, a visszaemlékezés megírásával újra megélhettem azt a lelkesedést, örömet, amit akkor, a birtokbavételkor éreztem. Nagyszerű dolog, hogy az épületegyüttes azóta is egyre növekszik új és újabb tantermekkel, kiszolgáló helyiségekkel, tornateremmel, sőt mi több, uszodával is gazdagodott, ami egészen kivételes teljesítmény a település részéről. A jelenlegi főépületben, az egyre nagyobb épületkomplexumban -mindig ott van az a nyolc tanterem- ami a kezdetet jelentette. Ez így van jól, ez a folyamatos fejlődés ismérve. A rendelkezésre álló infrastruktúra és szellemi tőke tovább gyarapodott, a bővülés töretlen, ezzel is biztosítva gyermekeinket, hogy a tudás megszerzésének minden feltétele adott és elérhető lehessen. Azt gondolom, jelenleg Hernádnémetiben csak a tanulók egyéni képességei szabják a határokat, nem pedig a hiányzó feltételekből fakadó nehézségek teremtik a korlátokat.

1980-tól lehetőségem volt, mint tanító viszsza-jönni e falak közzé. Három évig gyakorolhattam itt hivatásomat, amire szeretettel gondolok vissza, különösen az osztályomba járó jó képességű gyermekekre. Pályám elején szerencsés volt a helyzet, ugyanis motiváltságunk azonos szinten volt a tanulókkal, sokat tanulhattam a gyerekektől és az ott dolgozó, idősebb kollégáktól. Az akkor szerzett tapasztalatokra azt hiszem, az egész szakmai pályám alapozhattam. Képes lettem megállni a helyem mindenhol, minden körülmények között. Remélem, az írás, olvasás és számoláson kívül még fiatal, tapasztalatlan tanítóként is képes voltam többet adni a rám bízott gyermekeknek. Találkozásainkkor beszámolnak sikereikről: jó szakemberek, diplomások, családapák, családanyák lettek, akik felelőségteli munkát végeznek, gyerekeket nevelnek fel, unokákkal büszkélkednek. Büszkeséggel tölt el, hogy ilyen emberfökké váltak. 1983-tól Hernádkakban dolgoztam 15 évig, mint intézményvezető. Részt vállaltam, közreműködtem az iskolabővítésben. Kijelenthető 2024-ben, hogy igazgatóságom alatt érte el, illetve élte fénykorát a hernádkaki elemi. Közel 300 tanuló volt regisztrálva, több, mint 20 főállású dolgozóval. Jelenleg a Miskolci Szabó Lőrinc Általános Iskola tanítója vagyok. Mesterpedagógusként (szakértőként, tanfelügyelőként) tevékenykedek. Jól érzem magam, szeretetteljes nevelőtestületben dolgozhattam, értelmes, tudásra éhes tanulókat okíthattam, nevelhettem, rendkívül támogató szülőkkel. Ez az utolsó tanévem, nyugdíjba vonulok. Egy épület életében talán nem sok az 50 év, de a pedagóguspályán eltöltött 40 év az, egy ember teljes karrierje, egy élet műve. Gyerekként megadatott új iskolában tanulni, pedagógusként, vezetőként megadatott új iskola építésben lelkesen, odaadóan részt venni! Több száz gyereknek sikerült ismereteket átadni, megtanítani írni, olvasni, számolni. A pedagóguspálya minden szegmensében ott voltam, teljes erőmmel, igyekezetemmel támogattam az oktatást. A minőségi munka elkötelezett híve vagyok. Az eredményes, hatékony munkának több fontos pillére van: a megfelelő tárgyi felté-

telek, az infrastruktúra és a személyi állomány szakmai minősége. Elengedhetetlen, hogy a pedagógusok személyiségükkel, empátiájukkal, magas színvonalú szakmai felkészültségükkel tegyenek meg mindent, hogy tanítványaik minél könnyebben szerezhessék meg a megfelelő ismereteket, tudást – mindezt egy jó légkörben, szeretetteljes, támogató közegben. Modern pedagógiai eszköztár birtokában, törekedjenek a tanulók megismerésére, változatos módszerekkel, következetességgel, a humort nem mellőzve hódoljanak e nemes hivatásnak. Szerencsés vagyok, mert egész életemben azt csinálhattam, amit szerettem, rendkívül jó tanáraink, mestereim voltak és megadatot, hogy kiváló kollégákkal dolgozhattam együtt, akik mindig nyitottak voltak az innovációkra, képesek voltak a szakmai megújulásokra. Üzenem minden pedagógusnak: A pedagógus beszédével, öltözetével, megnyilatkozásával, életvitelével minden percben értéket közvetít.

Legyenek követendő példák. Eltelt 50 év, a hernádnémeti iskola folyamatos fejlődést mutat – melyet nagy örömmel látok. Őrizzék meg a mindenkori dolgozók ezt a tendenciát, ügyeljenek mindig az adott napi

teendőkre – vigyázzanak a gyermekekre, hiszen miattuk épültek a falak 50 éve és kívánom, miattuk álljanak akkor is, ha mi már nem leszünk.

„Ilyenek voltunk” visszatekintés az elmúlt nyolc évre

Iskolánk fennállásának 50. évfordulóját ünnepli, bár ebből mi csak az utolsó nyolc évnek voltunk a részesei. 2016 szeptember elsején léptük át az iskola ajtaját először. Sokan ismerték egymást, akik a hernádnémeti óvodában jártak, de voltunk többen, akik nem ismertünk senkit. Mi egy kicsit különlegesebb helyzetben kezdtük az első osztályt, mint a társaink. Kevesen voltunk, így egy osztály indult csak az első évfolyamon. Félve, botladozva közeled-

tünk egymáshoz, próbáltunk ismerkedni. Persze ez a visszafogottságunk nem tartott sokáig, pár hét múlva már mi voltunk az iskola lehangosabb évfolyama. Az alsós éveinkre visszatekintve, rengeteg közös, jó élményt őrizgettünk a szívünkben. Sok csibészéget elkövettünk, sokat veszekedtünk, de az alsós tanító néniknek köszönhetően soha nem maradt semmi tüske bennünk egymással szemben. Most jókat tudunk nevetni, ha arra gondolunk, hogy: hierog-

lifákat festettünk a falu kemencéjére, vagy bábszínházat hoztunk létre, ahol mindenki színházigazgató akart lenni!

Az ötödik osztályt már egy összekovácsoltabb csapatként kezdtük, ahol Major Nagy Barbara osztályfőnökünknek nagyon sok dolga volt velünk. Zajosságunkat megőrizve bontogattuk a szárnyainkat és minden rosszaságot kipróbáltunk, hogy nehogy valamiről lemaradjunk!

Most, hogy már nyolcadikosok lettünk, és visszagondolunk az elmúlt évekre, mosolyogva idézzük fel az elkövetett „menőnek” hitt csibészégeinket.

Egy felejthetetlen, szép emlék lesz az idej farsang, melynek mi voltunk a főszereplői, keringőnket eltáncolva.

Idén talán a legnagyobb megmérettetés számunkra a felvételi volt és örömmel mondhatjuk el, hogy majdnem mindenki szeretne tovább tanulni. Többségében gimnáziumokba, szakgimnáziumokba és technikumokba készülünk folytatni tanulmányainkat. Nagyon szép felvételi eredmények születtek, ami nagy öröm számunkra, mert többségében mindenki az általa megálmodott iskolába megy.

Ennek kapcsán kérdeztem meg az idén el-

ballagó nyolcadik osztályosokat az itt töltött évekről és élményeikről, valamint az iskolánkról alkotott véleményükről.

Elsőként egy olyan diákot kérdeztem meg, akinek nemcsak a szülei, hanem a nagyszülei is ide jártak, itt dolgoztak. Zsuga Medárd az elmúlt nyolc évben több területen is kiemelkedő teljesítményt nyújtott.

- Medárd! Szeretsz ebbe az iskolába járni? Mi a véleményed az iskoláról?

- Szeretek ebbe az iskolába járni, mert színvonalas az oktatás és rengeteg programon van lehetőségünk részt venni.

- Mi volt a legnagyobb élményed az elmúlt nyolc évben?

- A legutóbbi osztálykirándulásunk, bár igazából minden osztálykirándulás egy nagy élmény!

- Változtatnál-e valamit az iskolában?

- Alapvetően mindent szeretek, de ha valamit kellene változtatni, akkor az a zenetermek szigetelése lenne.

- Ha egyszer a jövőben a te gyermeked beiskolázásáról lenne szó, akkor szívesen iratnád ebbe az iskolába?

- Persze, hogy szívesen! Generációk óta ide járt a családom és mindenki nagyon szerette ezt az iskolát, köztük én is!

Ardai Panka osztálytársunk nem itt kezdte az első osztályt, de nagyon szereti ezt az iskolát. Az itt töltött 6 év alatt szintén több versenyen képviselte iskolánkat.

- Szeretsz ide járni Panka?

- Igen, mert kedvesek a tanárok és nagyon kedvesek és befogadóak az osztálytársaim.

- Te harmadik évfolyamtól vagy az osztály tanulója. Hogyan élted meg az iskolaváltást? Könnyedén be tudtál illeszkedni?

- Kezdetben voltak nehézségeim, de utána

minden pozitívan alakult és mire felsős lettem, már az osztály igazi tagjának éreztem magam.

- Mi volt a legnagyobb élményed a hat év alatt?

- Szerintem a tavalyi kirándulásunk Szlovákiába, ahol a minőségi időtöltés mellett sok érdekes dolgot is megtanulhattunk.

- Leendő gyermekednek választanád ezt az iskolát?

- Igen, mert nekem is nagyon sok jó élményem volt. Jól felszerelt az iskola és magas színvonalú az oktatás!

Vajas Bálinttal első osztálytól egy osztályba járunk, aki szintén kiemelkedő teljesítményeket nyújtott az elmúlt nyolc év alatt.

- Bálint! Mi a véleményed az iskoláról? Szereted ezt az iskolát?

- Persze, mert az iskolában modern felszerelések találhatók ami szerintem nagyon jó és színvonalas.

- Milyen volt számodra ez a nyolc év?

- Nagyon jó, felejthetetlen, de főleg a felsőre emlékszem.

- És végül idejárnád-e a gyermeked a jövőben?

- Persze, hogy járatnám! Úgy érzem, hogy ebben az iskolában színvonalas az oktatás.

A következő tanuló egy olyan lány, aki szintén nyolc éve az osztály tagja. Kecskés Emma is számos versenyen ért el nagyon szép eredményeket.

- Emma! Milyen volt számodra az elmúlt nyolc év?

- Ezt a nyolc évet csak egy szóval tudnám tökéletesen jellemezni, mégpedig azzal, hogy élménydús.

- Bánni fogod, hogy jövőre új iskolába mész?

- Igen, bánni fogom, mert elszakadok a

barátaimtól, akiket nagyon szeretek és új tanárokhöz kell majd hozzászoknom, de tudom, hogy egy új szakasz kezdődik az életemben, ami szintén tele lesz izgalommal.

- Te sokáig játszottál szintetizátoron is. Mit gondolsz az iskola művészeti oktatásáról?

- Szerintem nagyon színvonalas a művészeti oktatás és nagyon jó tanárok tanítanak.

- Utolsó kérdésem hozzád, hogy a jövőben te beiratnád-e ide a gyermekedet?

- Egyértelműen beiratnám, hiszen én nagyon szerettem ide járni és a környéken ez a legjobb iskola.

Az utolsó megkérdezett diák Béres Tamás, aki szintén nyolc éve itt tanul az iskolában, annak ellenére, hogy viszonylag messze lakik az iskolától.

- Szeretsz ide járni Tamás?

- Igen, nagyon szeretek, mert itt vannak a barátaim. Nagyon szeretem a tanárokat is, mert ha bármi problémám van, mindig segítenek nekem. Nagyon sokat segítettek a felvételre való felkészülésben is.

- Te Újcsanáloson laksz, mégis ezt az iskolát választottátok, amikor elsős voltál. Mi befolyásolta ezt a döntést?

- Anyukámmal eljöttünk ebbe az iskolába mikor óvodás voltam, és nagyon tetszett, ezért ide szerettem volna járni.

- Mi volt a legnagyobb élményed a nyolc év alatt?

- Talán amikor alsóban megalapítottam a bábszínházamat, amivel különböző osztályok tanulóinak és a kastélyban is tartottunk előadást. A tanár nénik ebben is végig támogattak bennünket.

- És végezetül. Te idejárnád-e a gyermeked a jövőben?

- Igen, idejárnám, mert szerintem egy nagyszerű iskola, de én nem feltétlenül szeretnék itt élni a jövőben.

Végül a saját véleményemet is szeretném megfogalmazni az elmúlt nyolc évről. Én nagyon sokat kaptam ettől az iskolától. Kezdetből a művészeti iskola tagja is voltam, zongora tanszakon. Rengeteg versenyen kipróbálhattam magam. Szívesen szerepeltem az iskolai és települési rendezvényeken. Sokat segített ez a továbbtanulásom kiválasztása során is. Nagyon sok segítséget, bátorítást kaptam és kaptunk az elmúlt évek során mindannyian. Szerettem az itt töltött éveket, mindig szívesen és szeretettel gondolok vissza az itt töltött időre.

Az interjút készítette: Domahidi Anna

Hernádnémeti kiváló általános iskolai tanulója díj

Hernádnémeti Nagyközség Önkormányzatának Képviselő-testülete „Hernádnémeti kiváló általános iskolai tanulója díj”-at alapított a Hernádnémeti Református Általános Iskola, Két Tanítási Nyelvű és Alapfokú Művészeti Iskola azon 8. évfolyamos tanulóira részére, akik a tanulás, a sport, a kulturális vagy a közösségi élet területén kiemelkedő eredményt értek el.

A díj átadására a 2018/2019-es tanév végén első alkalommal került sor.

A díjat kapták:

2018/2019-es tanév Árvai Ivett, Filepkó Koppány Zoltán, Gaganetz Bálint László, Kótai Laura és Kovács Ramóna

A 2019/2020-as tanév végén Molnár Zolna és Zsova Levente részesült a díjban.

2020/2021-es tanév végén: Hódi Boglárka

2021/2022-es tanév végén: Rusznyák Virág

2022/2023-as tanév végén: Gecs Gergő és Mayer Marcell

Az 1970 -es és 1980-as évek iskolai trendjei

Iskolánk mai diákjai nem emlékezhetnek arra, hogy milyen volt a hetvenes-, nyolcvanas években iskolába járni. Nekik szeretnénk megmutatni, bemutatni az akkori diákok iskolai életét, mindennapjait. Nostalgizáljunk együtt! Szülők, nagyszülők és diákok, idézzük meg együtt az akkori sulilét trendjeit!

1. Szombati tanítás

1982-ben szűnt meg végleg a szombati tanítás, addig minden szombaton, később minden második szombaton iskolába jártak a nebulók. A rövid és hosszú hetet „A”

és „B” hétnek nevezték. A megnövekedett létszám és a bejáró tanulók miatt 1992-ig a mi iskolánkban is felváltva jártak iskolába a tanulók: délelőtt a felsősök, délután pedig az alsósok lepték el az iskolapadokat. A 3. emelet megépítéséig a kastély épületében is voltak tantermek.

2. Köpeny

A kék köpeny viselése kötelező volt, aki otthon felejtette az beírást kapott az ellenőrzőjébe. Funkciója a ruha védelme és divatirányzatok elfedése. A lányoknak hajtatni, körmöt lakkozni, illetve fiúknak

hosszú hajtatni abban az időben is tilos volt.

3. Orosz

A nyolcvanas évek végéig a kötelező idegen nyelv az orosz nyelv volt, amit a tanulók többsége nem nagy lelkesedéssel tanult. Az orosz nyelv párosítva volt a testnevelés órával. Az évfolyamokon a fiúknak és a lányoknak együtt voltak a testnevelés órák, ami legtöbbször „háborút eredményezett” az öltözőben az a-sok és a b-sek között. Szakkör jelleggel az orosz nyelv mellett eszperantó nyelv tanulására is volt lehetőség, amit az UNIÓ ÁFÉSZ finanszírozott. Ennek segítségével több tanuló is külföldi levelezőtársra talált. Nyaranta nemzetközi eszperantó táborba, sőt még Bulgáriába is eljutottak diákjaink.

Később a német nyelv rejtelmével ismerkedhettek a nebulók. Az angol nyelv bevezetése 1994-ben kezdődött el az iskolánkban. 2001 év őszén a 3. osztálytól indult el az angol tagozat, majd 2004-ben elindult a két tanítási nyelvű oktatás.

4. Iskolai ünnepek

A szocializmusban több olyan ünnepet is megtartottunk az iskolában, amelyeket ma már nem ünneplünk, illetve fordítva, több mai ünnepet nem tarthattunk meg akkoriban. Ilyenek voltak: november 7-e, április 4-e.

5. Körzeti iskolák

A hetvenes években a kisebb lélekszámú településeken / Hernádkakban, Belegrádban/ összevont osztályokban 1-4, ill. 5-8 összevonással tanultak a nebulók. Az új iskola megépülése lehetővé tette, hogy a felső tagozatra járó diákok tanulmányaikat a Hernádnémeti Körzeti Általános Iskolában folytathatták, csak az alsó tagozat maradt meg ezeken a településeken.

6. Címer

Minden osztályteremben a tábla felett díszelgett a Magyar Népköztársaság címere, amit szokás volt Kádár-címernek is nevezni.

7. Technika

A mai korszerű informatika eszközök: számítógépek, laptopok és digitális táblák ismeretlenek voltak az akkori iskolában. A csúcstechnika akkoriban az írásvetítő, diavetítő volt, ezzel lehetett színesebbé, élmenyközelibbé tenni a tanórákat.

8. Iskolai szünetek

Az iskolai szünetekben mindenki az előző esti tévéadást beszélte át, ugyanis az egész ország ugyanazt az egy csatornát nézhetette. Így másnap jól kitérőgálhattuk a Szeszélyes évszakokat, a Szomszédok tévésorozatot vagy az Izaurát. Hétfői napokon nem volt adás a televízióban, ekkor tartották az iskolai szülői értekezleteket.

Sokáig csak egy csatorna adásait nézhettük, a csatornák száma a 90-es években bővült rohamosan.

9. Mezőgazdasági munka

Iskolai keretekben az őszi betakarítási munkába is bekapcsolódtak az akkori tanítványaink. Kezdetben az almaszedésben, később a helyi termelészövetkezet földjén a répa betakarításban a mezgerelésben szorgoskodtak. Ennek bevételéből került megvásárlásra az iskola első két színes televíziója.

10. Étkezés

A tízórai az otthonról hozott vajás, zsíros, néha felvágott kenyér. A választék bővült az iskolai büfé megnyitásával, ahol már péksütemények, innivalók és természetesen iskolaszereket is vehettünk, vagy havi előfizetéssel poharas tej vagy kakaó és kifli előfizetésére is volt lehetőség. Iskolai étkezésben csak a napközibe járó tanulók részesülhettek. A napközi még az új iskola megnyitása után is sokáig a mai óvoda épületében volt. Az iskolai konyha is ott üzemelt.

11. Szabályok, korlátozások

Abban az időben sokkal több szabályt kellett követni és betartani az iskola tanulóinak: pl. Csengetéskor mindenki a helyén megállt egyenesen. A szabályok megszegő-

it a többi tanuló előtt vonták felelősségre, ahonnan az út az igazgatói irodába vezetett, ahol kemény fenytésben részesültek. Egyik tanuló álma sem volt az igazgatói irodába kerülni.

12. Hazamenetel

A tanórák végén nem végeláthatatlan kocsik sorakoztak az iskola előtt, hogy beugorva hazaguruljanak, hanem a gyerekek szülői kíséret nélkül, utcák szerint rendeződve gyalogosan tették meg a hazáig tartó utat. Voltak utca felelősök, akik a fegyelmezetlenül közlekedőket következő nap jelentették. Az utcán elvárt szokás volt a köszönés, kerülendő a hangoskodás és a kiabálás.

13. Iskolai büfé

Az iskolai büfében nemcsak ennivalót lehetett vásárolni, hanem a kor menő dolgait, mint például Donald rágót, cigirágót, téli fagyit, medvetalpat, gumicukrot, matricákat.

14. Úttörők és kisdobosok

Ebben az időszakban még intenzíven működött az úttörő és kisdobos élet. Év vége előtt zajlott le az első osztályosok kisdobossá, a negyedikesek úttörővé avatása, ami népi ünnepélynek számított a község életében. A tanulók egész évben készültek erre a nagy napra. Megtanulták az elsősök a 6, a negyedikesek a 12 pontot és a fogadalom szövegét. Az ügyelteseknek és a heteseknek a hétköznapiakon is kellett viselni a piros nyakkendőt, nemcsak az iskolai ünnepélyeken. Menő dolognak számított tisztségviselőnek, őrsvetetőnek lenni, ezt jó tanulással és példamutató magatartással lehetett kiérdemelni. A mi iskolánk a 2750-es számú József Attila Úttörőcsapat nevet viselte. 1990-től a úttörőszervezet helyébe a diákönkormányzat lépett.

15. Gyűjtések az iskolában

„Fillérből lesz a forint” szlogennel lehetett takarékoskodni az iskolában. Volt egy gyűjtőlap, amibe be kellett ragasztani 5, 10, 20 Forintért vásárolt takarékbélyeget, amit év végén válthattunk be.

A takarékbélyeg gyűjtésén kívül minden évben volt papír- és vasgyűjtés is. A hulladékok akkor nem autón érkeztek, hanem

az őrök tagjai házról-házra járva gyűjtögettek, amit talicskán, furikon toltak- húztak a falun keresztül az iskoláig! Mindig nagy móka volt a közös hulladékgyűjtés!

16. Táncciskola

A tánc lépéseinek, a társas- és a modern táncok alapjainak elsajátítására is nyílt lehetőség iskolánkban minden 2. évben. Egy külsős tánctanár tartotta ezeket a foglalkozásokat a 6., 7. és 8. osztályos tanulóknak. A tanfolyam egy zárótáncra ért véget, ahol a szülők, nagyszülők is megtekinthették csemetéik tánc tudásának fejlődését. A zárótáncnál a lányok zsebkendőt adtak a fiúknak, akik ezt a gesztust a lányoknak csokoládéval honorálták. Természetesen az volt a „legkapósabb lány illetve fiú”, aki a legtöbb csokoládét vagy zsebkendőt zsebelte be.

17. Esti iskola

Nemcsak nappali, esti iskola is sokáig működött az iskolában. Ide olyan idősebb felnőttek jártak, akiknek nem volt lehetőségük a nyolc általános iskola befejezésére, mert dolgozni kellett menniük, vagy betöltötték a tankötelezettségi korhatárt és már nappali tagozaton nem folytathatták tanulmányaikat. Heti 2 alkalommal jártak iskolába a késő délutáni órákban, megszerzett ismereteikből pedig vizsgát tettek.

18. Jégpálya

Ha tél, akkor korcsolyázás! Nem volt ez másképp 20, 30 és 40 évvel ezelőtt sem! Alig vártuk a tartós hideg beköszöntét, már neki is kezdtek a 7. és 8. osztályos fiúk az iskola udvarán a pálya megépítéséhez és elkezdődött a jég hízálása, amit az esti alapos locsolások alapoztak meg. Ha megfelelő vastagságú volt a jég, akkor végre rámerészkedhettünk. Testnevelés órán, sportfoglalkozásokon, de az esti órákban csak úgy siklottak a korcsolyák! A világitást reflektorok biztosították, később már zenei aláfestés is járt a korcsolyázáshoz. Így a téli kora esti órákat tiszta levegőn, mozgással tölthették el nebulóink.

19. Vándortábor

A vándortábor, ahogy a neve is jelzi, egyik állomásról a másik településre történő gyalogos vándorlást jelentett. Kéthetes időtar-

tamú volt, a kijelölt turista útvonalakon haladva, több kilós hátizsákkal megterhelve kellett naponta több kilométert gyalogolni. A megérkezés után sem „láblógatás” következett, hanem a közös főzés, hisz a hosszú út után a korgó gyomrokat csillapítani kellett. A tábori nap sorakozóval és reggeli tornával kezdődött.

A legnagyobb móka mégis az éjszakai tábori őrőség volt, ahol kétóránként váltva egymást vigyáztunk a többiek éjszakai nyugalomára!

Egész évben mindannyian a nyári táborról álmodoztunk, azt vártuk!

20. Telefon

Nem voltak mobiltelefonok, sőt még a vonalas telefonokat is csak a 90-es évek elején vezették be a községünkben, így azok nem zavarták meg a tanórák rendjét. Üzenetküldés csak papíralapon történt.

21. Hernád kupa

Az UNIÓ ÁFÉSZ kezdeményezésére és finanszírozásával kezdődött el a nyolcvanas években. Ez a környező települések egyik nagy sporteseménye volt, amelyen általános iskolai diákok atlétikai számokban és labdajátékokban mérték össze tudásukat, míg alsó tagozat pedig sorversenyen bizonyította ügyességét. A nevének onnan kapta, hogy Kesznyéentől – Ongáig valamennyi

ny Hernád menti község részt vett rajta. A helyszíne évről-évre más településen volt. A győztes település megkapta a serleget, amit egy évig őrizhetett. Minden évben nagy várakozás, készülődés előzte meg a Hernád kupát. Az utolsót 2004-ben mi tartottuk Hernádnémetiben.

22. Moccanj!

A nyolcvanas években indult el ez a családi közös sportnap, amit szombat délelőtt tartottunk meg. Futással indítottuk a napot, utána különböző ügyességi feladatokban versenyeztek a tanulók, de a szülők és a nevelők is bekapcsolódtak. Családok közötti vetélkedő is volt, ahol a család aprajagyja együtt küzdött a győzelemért.

23. Tisztelet

Tiszteltük a tanárokat, és nem mertünk visszabeszélni, de nem csak mi nem, hanem a szüleink sem. Ha már az igazgatói irodába voltunk hivatalosak, akkor az maga volt a szégyen! Lógni, iskolát kerülni nem lehetett, de nem is akartunk. Bár egyre ritkábban, de még a nyolcvanas években is előfordult, hogy egy-egy szigorúbb tanár okító-nevelő célzattal lekevert egy-egy maflást – ezek természetesen semmilyen jogi következménnyel nem jártak. Ma már egy ilyen eset vezető hír lenne a médiában.

Hitélet az iskolánkban

Hálás vagyok Istennek, hogy én lehetek az az iskolalelkész, aki a Hernádnémeti Református Általános Iskola, Két Tanítási Nyelvű és Alapfokú Művészeti Iskola megnyitásának 50 éves évfordulóján röviden bemutatnom a hitéletet az intézményben. Annál is inkább kiemelkedő ez az alkalom, mert éppen ebben a tanévben ünnepeljük, annak 10. évfordulóját, hogy a Tiszánineni Református Egyházkerület átvette iskolánk fenntartását.

Iskolánk reformátussá válásától kezdve vezérigénk a Máté 4:4.: „Nem csak kenyérral él az ember, hanem minden Igével, amely Isten szájából származik.” – ahogy Jézus emlékeztet erre. Minden hitéleti program

ennek az Igének van alárendelve az iskolában. Arra törekszünk, hogy a tárgyi tudás átadása, a nevelő-oktatói feladatok ellátása mellett, azzal a Jézus Krisztussal ismeressük meg a tanulóinkat, aki maga az élet forrása. Az Ige, amely Istentől származik életet, bátorít, utat mutat, vigasztal, nevel és formál. A Megváltó megváltoztat.

Ezért törekszünk arra, hogy mind a hittan órákon, mind a hétkezdő Istentiszteleteken, mind a reggeli áhítatok alkalmával, csendesnapokon, koncerteken, vagy éppen nyári táborokban, a lelkipályozói beszélgetésekben, Bibliaórákon az Úr Jézus egyre jobban megismerjük, vele személyes szeretetkapcsolatba kerülhessünk, és így le-

hessen nemcsak üdvösségünk a Mennyben, hanem teljes, és boldog életünk a Földön is. Isten iránti hálával tapasztalom, hogy Jézus Krisztust megismerve, Őt követve, Benne bízva, és Neki engedelmeskedve, mind a pedagógusok, mind a gyermek, és családjaik egymást is jobban megismerhetik. Így lesz iskolánk a református egyház veteménységként sóvá és világossággá ebben a világban, és szűkebb pátriánkban Hernádnémetiben is.

Kiss Gyula
hitéleti vezető/iskolalelkész

Iskolánk fenntartását 2013. szeptember 1-jével a Tiszánineni Református Egyházkerület vette át. Ekkor választottuk a következő vezérigét, amely hűen tükrözi iskolánk hitvallását és elkötelezettségét:

„Nem csak kenyérral él az ember, hanem minden igével, amely Isten szájából származik.” Máté evangéliumának 4. rész, 4. verse
Ezzel a vezérigével indultunk el és azóta minden tanév elején választunk egy igét.

A 2017/ 2018. tanévtől kezdődően a következő igéket választottuk az év igéjének:

2017/2018

„Minden lehetséges annak, aki hisz.” (Márk 9,23)

2018/2019

„amint szeretnétek, hogy az emberek veletek bánjanak, ti is úgy bánjatok velük!” (Lk 6,31)

2019/2020

„Amit tesztek, jó lélekkel végezzétek úgy, mint az Úrnak...” (Kol 3,23)

2020/2021

„Minden dolgotok szeretetben menjen végbe!” (1 Kor 16,14)

2021/2022

„Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek Téged, az egyedül igaz Istent, és Akit elküldtél, Jézus Krisztust.” (János 17,3)

2022/2023

Jézus mondja: „Az ég és a föld elmúlnak, de az én beszédeim semmiképpen el nem múlnak.” (Máté 24,35)

2023/2024

„Arról tudjuk meg, hogy megismertük Őt, ha az Ő parancsolatait megtartjuk.” (1. János 2,3)

Iskolánk lelkészei a 10 év alatt

Iskolánk lelkészei fontos alappillérei ennek a tevékenységnek.

Az elmúlt 11 év iskolalelkészei voltak: Földesiné Kántor Mária

Mike Martin

Marozsák Dániel

Kiss Gyula

Az évnyitó, évzáró istentiszteletek mellett minden hétfői reggelt istentisztelettel kezdünk. A hét többi napján reggeli áhítattal indítjuk a napot, ahol minden nap felolvassuk az arra a napra szóló példabeszédet és közösen imádkozunk. Ez egy kicsit lecsendesíti a reggeli nyüzsgés után a gyerekeket és sokkal nyugodtabban kezdjük a tanórákat. A nagy egyházi ünnepek előtt (Karácsony, Húsvét, Pünkösd) csendes napokat tartunk, melyet istentisztelettel, közös énekléssel zárunk, hangolódva ezzel is a közelgő ünnepre. A hitélet mindennap jelen van iskolánkban. Iskolánk lelkésze igény szerint lelki igénylik, esetleg szoronganak valamitől, vagy csak egyszerűen beszélgetni szeretnének valakivel. A hittanórák az iskolai tanórák szerves részét képezik, minden évfolyamnak heti két hittanórája van, felekezetüknek megfelelően.

Református hittan tanáraink:

Kiss Gyula

Papp Gabriella

Szabó Zoltán

Római katolikus hittan tanárunk: Kozmáné Rozgonyi Margit

A gyerekek rendszeresen részt vesznek különböző hittan versenyeken, melyre a felkészülést a fent nevezett pedagógusok segítik szintén.

Negyedik és hatodik osztályokban egyházi énekorájuk is van a gyerekeknek Gottner Krisztina ének- zene tanárnővel.

Zsoltáreneklő versenyeken is kiemelkedő eredményekkel büszkélkedhetünk minden évben, melyre Gottner Krisztina készíti fiataljainkat. Minden egyházi ünnepre megemlékezünk valamilyen módon, istentiszteletek, áhítatok formájában.

A Teremtés témahetünk minden évben megszervezésre kerül, melyen minden korosztály a saját ismeretei szerint kap játékos feladatokat, és azon a héten minden tevékenységünkbe beerejtjük a témához kapcsolódó igei részeket, énekeket.

Fontosnak tartjuk a szellemi táplálék nyújtása mellett a lelki táplálékot is. Az iskolába beiratkozásnál is már feltétel, hogy az ide járó gyerekek meg legyenek keresztyelve. A keresztyén szellemiséget próbájuk tovább vinni, közelebb hozni valamilyen módon Istent a gyermekekhez. Az ide járó gyermekek nagy része a későbbiekben is, ennek tükrében, felekezetüknek megfelelően elsőáldoznak, konfirmálnak és bérmálkoznak, tovább viszik az itt kapott értékeket.

Interjú Virág Barnabással a MNB alelnökével

Virág Barnabás a Magyar Nemzeti Bank alelnöke, egykori diákunk általános iskolai tanulmányait 40 évvel ezelőtt kezdte el a Hernádnémeti Körzeti Általános Iskolában. Szülei ma is községünkben élnek. 2024. március 08-án a Pénz7 önkéntesként látogatott el hozzánk. „A látható és láthatatlan pénz rejtelmei” címmel tartott játékos tanórát a hatodik évfolyamnak.

Az előadás után Barna bácsit általános iskolai éveiről, diákkori emlékeiről, tanulmányairól és jelenlegi munkájáról kérdezték meg a DÖK ifjú riporterei.

1. Tudatos döntés volt-e, hogy a mi iskolánkat választotta önkéntesként a Pénz7 keretein belül?

Persze, hogy tudatos döntés volt. A kollégáktól kaptam egy táblázatot, hogy ha szeretnék a Pénz7-en önkénteskedni, akkor válasszak egy iskolát.

Végigfutottam a határozatot, amiben benne volt a hernádnémeti iskola, úgyhogy nagy meglepetéssel volt. 1991-ben végeztem el a tanulmányaimat, és azóta nem voltam itt. A foci pályát leszámítva azóta az iskola nagy fejlődésen ment át, nagy öröm volt látni.

2. Milyen érzés volt visszatérni a gyökerekhez, a régi iskolába?

Megindító, ilyenkor az emberben mindig nagyon élénk emlékek térnek vissza. Amikor a minden napi életben az ember egy mókus kerékben van benne, és problémákat próbál folyamatosan megoldani, akkor kevesebb idő jut arra, hogy áttekintsük, hogy honnan indultunk. Ilyen szempontból egy lelki többletet is adott nekem ez a látogatás. Ezáltal volt lehetőségem visszaemlékezni azokra az emberekre, akikkel nyolc évet együtt töltöttem, akik tanítottak, neveltek. És ilyenkor nem lehet kellően hálas az ember.

3. Van-e olyan diákkori emléke, amelyre szívesen emlékszik vissza?

Rengeteg ilyen emlékem van. Bár inkább az érzésre emlékszem vissza szívesen. A szabadságnak az érzése, hogy úgy tanultunk, sportoltunk töltöttük a szabadidőnket itt az általánosban, hogy volt egy nagyon jó közösség, aki megadta ezt a lehetőséget mindenki számára. Én világeletembe nagyon szerettem a sportot, így bátran merem azt állítani, hogy az egyik legkedve-sebb emlékem, hogy akkoriban épült meg itt a tornaterem és az ottani edzések azok, amik külön polcon vannak az emlékek között. De mai napig élénken élnek bennem az órák hangulatos élményei, még azok is, amiken azért szenvedtem.

4. Mi szeretett volna kisgyermekként lenni?

Matektanár szerettem volna lenni. Arra is emlékszem, hogy alsó tagozatban szerintem Balla tanár néninél volt egy házi dolgozat, amiben le kellett írni, hogy ki mi szeretne lenni. Mindig is vonzott a matematika. A mai napig minden olyan lehetőséget, amikor tudok tanítani egyetemen megragadom. Egy előadást tartani az általános iskolában vagy egy középiskolában, ezekkel a lehetőségekkel mindig megpróbálok élni, így vissza tudok térni egy gyerekkori vágyamhoz.

5. Melyek voltak a kedvenc tantárgyai?

A matematika volt a top, azt szerettem a leginkább. Mellette pedig a nyelv órákat és a testnevelés órákat, mivel egy eléggé eleve közösség voltunk.

6. Volt-e példaképe az iskolában?

Szakmai szempontból példaképem nem volt. Szakmai ügyekben inkább mentoraim voltak. A szüleim voltak mindig is a példaképeim. A legfontosabb küldetésemnek azt éreztem, hogy azt a családi közösséget fent tartsam és kövessem.

7. Hol folytatta a tanulmányait az általános iskola befejezése után?

A Földes Ferenc Gimnáziumban tanultam tovább, speciális matematika szakon. Ezután 1995-től 2000-ig jártam a budapesti egyetemre. Ott pedig pénzügy szakot tanultam.

8. Tudjuk, hogy nagyon felelős beosztásban dolgozik. Elmagarázná-e a gyerekeknek, hogy mit is jelent?

Jelen pillanatban a Monetáris Jegybank (Magyar Nemzeti Bank) alelnöke vagyok. Én

az alelnöke vagyok, aki a monetáris politikával, kamatokkal, a pénzügyi rendszerrel kapcsolatos döntésekért felel. Itt a feladatom az, hogy az ország gazdaságának, társadalmának egy stabil környezetet tudjak teremteni. Pont ilyen helyzetekben, mint ami most jelen van az országunkban, ez az infláció: ami egy nagyon komoly problémát tud okozni a családoknak, vállalkozásoknak, ilyenkor van nekünk ebben nagyon fontos szerepünk. Ehhez kapcsolódik az én munkám, hogy olyan döntés születessen, amivel az inflációt le tudjuk küzdeni. És persze ehhez hozzá tartozik az is, hogy befektetőkké kell találkozni és nekik kell elmagarázni, hogy miért jó Magyarországon részvényeket és kötvényeket venni.

9. Ha most kellene pályát választania mit választana és miért?

Lehet, hogy megint matematikus lennék, mert az egy olyan szerelem, ami nem múlandó. Valószínű, ha újra kezdeném, reményem szerint megint a matematikával folytattam ugyanígy. De sokkal többet foglalkoznék másodállásként a pszichológiával, filozófiával, ami a mélyebb rétegei az ember működésének.

10. Mit csinál szívesen szabadidejében Barna bácsi?

Legszívesebben a családommal vagyok meg a kislányommal. Szükségesek olyan aktivitások is, ami fontos az egészségünk szempontjából. Mai napig ezáltal elég sokat sportolok, ez a másik ilyen szabadidős tevékenységem. Általában ez olyan szokott lenni, amiben van labda, azokat kedvelem inkább: ez gyakrabban kosárlabda, tenisz és nyáron meg az új szerelem a vitorlázás.

11. Mit üzenne a mai hernádnémeti diákoknak?

Azt üzenném, hogy higgyenek abban a lehetőségben, ami bennük van. Fontos az, hogy mindig bízzatok magatokban és abban a tudásban, amit itt ebben a közösség-

ben megkaptatok. És tudom, hogy mikor elkerülünk máshová, akkor mindig kételemek vannak bennünk, hogy ott is helyt fogunk tudni állni? Tehát az a tudás, amit itt vagy a szüleitektől kaptatok az ugyanolyan értékes, sőt az még sok más szempontból is értékesebb, mint bárhol máshol a világon megszerzett tehetség. Legyetek kitartóak, ami tudom, a mai világban már nincs jelen. Mivel azt látjuk a médiában, hogy minden siker olyan egyszerű, gyors és könnyen elérhető. A szakmámból eredően biztosra tudom mondani, hogy gyors sikerek nem léteznek, az egy illúzió! Sehol nincsenek gyors sikerek vagy lehet, hogy vannak, de abból nem lesz semmilyen tartós dolog, ami aztán nem képes minket végig

kísérni az egész életünkön át. Mindig legyenek előtetek célok és ezekért a célokért legyetek képesek kitartóan küzdeni! Még akkor is, ha az első szakaszban lesznek kudarcok, ez az, amit szerintem nagyon tudatosan kell tudni kezelni. A kudarc az mindig a sikernek a része, azt szokták mondani siker nincsen kudarc nélkül! Legyenek céljaink, amiért hajlandóak vagyunk tenni, amiért a nap végén azt gondolom, ez fog egy olyan boldogság érzetet adni a magánéletünkben is, a szakmai pályafutásunkban is, ha leülünk a tükör elé, akkor azt tudjuk mondani, hogy igen ezt is megcsináltam, büszke vagyok magamra! Köszönjük a beszélgetést Virág Barnabásnak a Magyar Nemzeti Bank alelnökének!

Reméljük hamarosan ismét ellátogat hozzánk!

Készítette:
Szabó Mollí 7.b, Ardai Panka 8.a,
Zsuga Medárd 8.a

Sikeres diákjaink

Ma is szeretettel gondolok vissza általános iskolámra, ahol annak idején tanulmányaimat kezdtem. Meghatározó 8 éve volt ez életemnek, hiszen olyan segítőkész és felkészült tanárok segítettek gyermeki útkezesémet, ami alapjaiban határozza meg egy-egy diák világról alkotott látásmódját. Nagy Lászlóné (Piroska tanító néni) nemcsak alsós osztályfőnököm volt, aki a betűk és számok világába kalauzolt el, hanem a pontos, precíz munkára, és az egymással való törődés fontosságára tanított minket. Ezen alapelveket munkámban, a gyógyszerészi hivatásban napi szinten kamatoztatom.

Pályaválasztásomban egyrészt szerepet játszott az, hogy édesanyám révén már gyerekként korán beleláthattam a gyógyszerészi munka sokrétű és érdekes világába. Másrészt a matematika és a kémia tantárgyak iránti érdeklődésem nagyban befolyásolták tanáraink (Vajner Lászlóné és Nagy Istvánné) érdekes és élvezetes órái, amelyeknek magas színvonala később, a Földes Ferenc Gimnáziumban folytatott tanulmányaim során is igazolást nyertek.

Ugyanakkor nemcsak a munkámhoz kapcsolódóan, hanem a hobbijaim terén is, számtalan módon meghatározó élményt kaptam kisdíakként egykori iskolámtól. Abban az időben ritkaság számba ment, hogy iskolai keretek között ismerkedhettünk meg művészeti képzésekkel, valamint a számítástechnika alapjaival. A zene és a hangszer szeretetét, és a néptáncművészet alapjait, akkor ismerhettem meg szeretett tanáraink (Kecskés Ferenc és Gilányiné Nagy Orsolya) odaadó és lelkes támogatásával. Ha időm engedi, még ma is szívesen leülök a szintetizátorom mellé. A számítástechnikai ismeretek pedig szerves részét képezik ma már a gyógyszerészeti munkámnak. Mindezek mellett hobbim, a videókészítés és videóvágás alapjait is ekkor, általános iskolai tanulmányaim alatt sajátítottam el, amiért hálás lehetek egykori tanáromnak. (Hengsperger Sándor)

Ma is szívesen gondolok ezekre az élményekre. Később, a gimnázium, majd a Debreceni Egyetem Gyógyszerésztudományi Karán megszerzett szakgyógyszerészi diploma után, a családalapítást is itt, Hernád-

németiben terveztem. Dolgoztam több évig nagyobb, városi közforgalmú gyógyszer-tárban Szerencsen. Ezt követően a miskolci Semmelweis Gyógyszertár vezető helyettese voltam 5 esztendeig. Ezek mellett pedig a helyi gyógyszerészeti vállalkozásban is besegítettem, melyet feleségem és édesanyám üzemeltet itt Hernádnémetiben. Ahogy lehetőségem nyílt rá, a szomszéd faluban, Gesztelyben, elindítottam saját patikai vállalkozásomat is, amivel több, mint öt éve a helyi közösséget szolgálom.

Hernádnémeti lakosként boldogsággal tölt el az, hogy már nemcsak egykori diákként, hanem büszke szülőként is visszajárhatok az immár két tanítási nyelvű, református és művészeti iskolába. Örömmel tapasztalom, hogy lányaim (Hanna és Dorina) oktatása legalább annyira színvonalasan, sokrétű lehetőségek között történik, mint ahogyan régen az én időmben.

dr. Zsóka István

Általános iskolás évek (1972-1980)

1972-ben lettem iskolás, és mi voltunk az utolsó évfolyam, akik a Kossuth utcai régi egyházi iskolaépületbe jártunk első osztályba. Itt még a padló olajjal volt felken-

ve, cserépkályhával fűtöttek, a wc az udvar végében volt, uzsonnára zsíros kenyeret ettünk, de ez bennünket egyáltalán nem zavart. Aztán második osztálytól mi is az 1973-ban átadott új iskolába jártunk, ahol sok tanítóval, tanárral és még több gye-

rekkel találkoztunk és persze ott volt még a kastély is. Mi az iskolában is rengeteget játszottunk, mozogtunk s így volt ez télen is. Decemberben kész volt a korcsolyapálya és a szünetekben, testnevelés órákon és esténként is korcsolyáztunk, a stúdiósok

zenét szolgáltatottak, a fiúk pedig a nap végén letakarították és felloccsolták a pályát. Ha nem korcsolyáztunk akkor pingpongoztunk, közben – ha leesett a labda- rálestünk a tornász lányokra, Gabi nénire.

Ha az általános iskolára gondolok, igazán csak kellemes emlékek jönnek elő, s nem csak azért, mert az idő megszépíti azokat. Ezt nagyban tanárainknak köszönhetjük. Akkoriban még sokat olvastunk, sokat jártunk a községi könyvtárba. A vándortáborok is nagy élményt jelentettek, sok helyre eljutottunk, elvittek tanáraink, sok élménnyel gazdagodtunk.

Tanári diplomám megszerzését követően 1990-ben visszakérültem egykori iskolámba. Kezdő tanárként sok egykori tanítómna, tanáromnak is kollégája lehettem,

amely nagy megtiszteltetés volt számomra. Sokat tanultam tőlük. Köszönöm!

Polgármesterként mindig az egyik legfontosabb területként tekintettem az oktatásra és az abban dolgozóakra. Örülök, hogy elődeink munkáját sikerült méltóképpen folytatni és a magam módján én is segíthettem ezt a folyamatot, részt vehettem a feltételek megteremtésében.

Három gyermekünk is mind a nyolc évfolyamot a Hernádnémeti Általános Iskolában végezték és jó alapokkal kerültek középiskolába.

Köszönettel tartozunk a jelenlegi tantestület tagjainak is. A vezetés most is igyekszik a lehető legjobb körülményeket biztosítani a gyermekek és a pedagógusok számára. A hernádnémeti iskola most is a legjobbak

közé tartozik, országosan is megállja a helyét. Büszkék vagyunk rá!

Köszönöm egykori tanítóinknak, tanárainknak, hogy annyi csodás élményt adtak nekünk! Köszönöm a jelenlegi tantestület tagjainak magas színvonalú munkáját! Köszönöm az iskolai ünnepek, rendezvények nyújtotta élményeket!

Remélem 50 év múlva is sokan fognak szeretettel, kellemes emlékeket felidézve gondolni iskolájukra.

Andy Rooney: „A legtöbben végül csak néhány embernek, maradunk meg az emlékezetében. A tanárookra azonban több ezren emlékeznek egész életükben.”

Orosz Zsolt

Boldog születésnapot kedves Iskolám!

A napokban újra Hernádnémetiben jártam, virtuálisan, a google utcatérképén bejárva az utcákon megelevenedtek régi emlékeim. Én már az új iskolában kezdtem meg tanulmányaimat, alsó tagozatban minden délután, majd felsőben minden reggel belépve a kapun. A korszerű szaktantermekben megannyi csoda várt felfedezésre. Legizgalmasabbak a térképek voltak számomra. A földrajz terem kinyitotta a világot, a történelmi térképekkel pedig soha nem tudtam betelni. Már akkor éreztem, hogy valamikor ezt a sok izgalmas helyet fel kell fedezni.

A kedvenc tantárgyam mégis a matematika volt. A számok világa mindig közel állt

hozzám, érdeklődve tekintettem minden új feladatra. A tanulmányi versenyeken is erre koncentráltam, a járási verseny megnyerése egyben felvételt is jelentett a Földes Ferenc Gimnázium speciális matematika tagozatára.

A tanulás mellett aktív sportélet zajlott az iskolában, én a sakktábla mellett találtam meg a sikert, több járási és megyei helyezést begyűjtve az iskola színeiben, A legnagyobb élményt azonban a korcsolyapálya jelentette. Télen alig vártam a mínuszokat, hogy el tudjon készülni a koripálya. Zenével, melegedővel, igazi élményt jelentett. Esténként csoportokban váltva egymást hízlaltuk a jeget, hogy másnap friss pálya várjon mindenkit.

Külön szeretném megköszönni tanára-

imnak fáradtságos munkáját, hogy a tudás átadása mellett az életre is készítettek bennünket. A Hernádnémetiből vitt útravaló mindenhol erős alapokat és magabiztosságot jelentett.

Ötven év hosszú idő. Ezalatt sok helyen megfordultam, éltem Amerikában, Angliában és Japánban is. Jelenleg Szingapúrban élek, nemzetközi üzleti területen dolgozom. Azonban az iskolában töltött évek emléke mindig erősen él bennem, az osztálytalálkozókról nem hiányozhatok.

További sikeres éveket kívánok volt iskolámnak, tanárainak és tanulóinak!

Semsey Barna

Ha valaki megkérdezi, hogy mire emlékszem az általános iskolás évekből, akkor elsöre egészen biztosan azt mondom, hogy nem sokra - de ahogy elkezdtem gondolkodni, szépen lassan előjöttek az emlékek. Épp a lányomnak magyaráztam a szivárványról, amikor bevillant a kép, ahogy fizika órán a fénytörésről tanultunk és Szilva Benő tanár úr egyszer csak azt mondta az osztálynak: irány az udvar! Mindenki értetlenül nézett - aztán lent az udvaron gyorsan előkerült a slag és már néztük is a nap felé fordulva, hogyan rajzolódik ki a szivárvány. Az ilyen aktív, kísérletezős tantárgyak mindig is közel álltak hozzám. Szerettem a kémia szertárban a különböző üvegcék között matatni - amolyan kis bennfentesnek érezhettük magunkat, akik ott bent jártunk. De kedves emlékeim a gyakorlókertes

technika órák Zsuga tanárnővel, az udvari testnevelés órák a sok füvespálya körül lerótt körrel, a szuper kézilabdameccsek a bitumenes pályán és a Hernád-kupák, amikor több iskola diákjai versengtek és mindig szuper volt a hangulat. Sok-sok tudást kaptam Szilágyi tanárom irodalom és nyelvtan óráin, Hengsperger tanár úr matek óráin is, amiknek nagy hasznát vettem később a Berzeviczyben a középiskolás éveim alatt. A főiskolai éveimet már Budapesten, az akkor még Budapesti Gazdasági Főiskolának hívott intézményben kezdtem külkereskedelmi szakon, majd később ott is folytattam egy másoddiploma erejéig. „Tőzsde és pénzintézetek” szakon, majd később Vállalkozásgazdaságtan szakirányon szereztem diplomáimat. Ez az út vitt a bankszféra irányába dolgozni.

Több évet dolgoztam piaci kockázatkezelőként, majd treasury szakértőként - talán egyik sem kifejezetten nőies szakma a bankokon belül. Folyamatosan változó környezet, amire mindig gyors reagálás, komoly odafigyelés szükséges. Ezek alatt az évek alatt a feltöltődést mindig az utazásaim adták. Kicsit kiéve nyolc bankszférában töltött év után, az akkori párommal – aki azóta már a férjem – úgy döntöttünk, hogy hosszabb szünetet tartunk. 2016. októberében indultunk egy fél éves hátizsákos világkörüli utazásra, erről szólt kezdetben a Kultitasting (<https://kultitasting.blogspot.com/>) blogunk. Az út során tizenhárom országba jutottunk el, köztük jártunk Ománban, Laoszban, a Fülöp-szigeteken, Ausztráliában és Új-Zélandon is. Hazaérkezésünk után a bankszférához közel, egy banki software-

ket fejlesztő magyar cégnél helyezkedtem el, mint project manager és szakértő. A munka révén is sokat utazhattam, jártam Albániában, Moszkvában.

Valljuk, hogy egy ország kultúráját csak akkor lehet igazán megérteni, ha a gasztronómiáját is megismerjük, így az utazás során nemcsak a látnivalókat, hanem az adott ország konyháját is igyekeztünk minél inkább kipróbálni. Az új ízek és a főzés iránti szenvedélyem vezetett el a honlapom, az Ingyenc baba (<https://www.inyencbaba.hu/>)

elindításához, ahol az utazásaink inspirálta ízekkel ismertem meg olvasóimat. Egy falat Thaiföld, Vietnám receptek formájában éppúgy megtalálható az oldalon, mint az egyszerűbb olasz tészták. A honlapot és a hozzá tartozó Facebook és Instagram közösségi oldalakat jelenleg egy 4,5 és egy 1,5 éves kisgyermek édesanyjaként szerkesztem.

Az utazásainkat pedig gyerekekkel sem adtuk fel, azóta már négyesben járjuk a világot. Tenerife, Szardínia, Szlovénia csak né-

hány hely azok közül, amit már családtként fedeztünk fel. Keressük az újabb kalandokat és felfedezésre váró ízeket. Köszönöm, ha velem tartottatok az oldalaimon. Soha nem tudhatjuk, hogy miből honnan merítünk inspirációt - talán épp egy világszerte utazáshoz.

Hajdú Zsanett

75-83

Ez nem a körméretem, vagy az életkorom, hanem az az életszakasz, ami meghatározott.

Hernádnémeti Általános Iskola

Megtanultam a számok világát. És nem csak az alapműveletekre és geometriára gondolok, hanem a logikus gondolkodásra. Balla tanító néni, majd Nánássy tanárnő inspirált, hogy legyek kíváncsi, akarjak többet tudni. Fordított matematika órán dolgozatot írtunk és beírhattam a Naplóba a jegyet >>> felelősséget vállalhattam, mert

adtak, a matek szakkörön meg a párhuzamos találkozásának bizonyításán gondolkodtunk >>> mennyire előremutató volt.

A sport. Tornázként Gabi néni szárnyai alatt feszegettem a határait és kipróbálhattam mit is tudok megcsinálni, mennyire vagyok kitaró és küzdő. Tornaterem hiányában az aulában tornáztunk. Az ugráshoz a lépcső mögül indultunk nem is látva a szekrényt, amit át kellett ugrani. És szerettem, nagyon.

A közösség, csapat alsóban őrsként, majd felsőben rajként nyáron sok vándortábor jelentett programokkal, ismerkedve az or-

szág szépségeivel, gyalogolva hátizsákkal védve a csapatzászlót a számháborúban, télen korcsolyáztunk az általunk felocsolt iskolaudvaron Hungáriások és Eddások táborában.

Az életre szóló barátságok, azok is itt kötöttek. Nem számít, hol vagyok, nem számít mennyi idő telik el, ugyanott folytatjuk, ahol abbamaradt. Ez működik.

Mindig boldogsággal gondolok a Hernádnémeti Általános Iskolában eltöltött éveimre :)

Diósi Beáta

Kedves Iskolám!

Kedves hol volt, hol nem volt iskolám, hol egy kislány álmai életre keltek. Egy kislány, ki Hernádnémeti szívében cseperedett és várva várta, hogy az iskola kapuin belépve új élményekkel, tudással, tapasztalatokkal, kihívásokkal gazdagodjon. Szívem csordultig tele szeretettel, ha visszagondolok életem leggondtalanabb nyolc esztendőjére, melyet olyan közösségben tölthettem, melyek megalapozták a mai éneket.

Köszönöm minden kedves tanáromnak, akik nem csak tudást adtak, hanem emberséget, megbocsájtást, türelmet és feltétel nélküli szeretetet. Kik bízva bíztak bennünk, mikor mi már azt hittük rég elbuktunk. Talán csak nem rég értettem meg igazán, hogy mit is jelent tanárnak lenni. Hiszen ezek az emberek nemcsak a családjukért, gyermekeikért tartoznak elszámolással, hanem mindenkiért, akiknek hivatásukból eredően tudást, akaratot kell átadniuk és megérteniük minden apró-cseprő problémát, mely egy kiskorú gyermek fejében ott kószál. Ők azok, akik a téves gondolatokat helyre teszik, megértik, majd anyai, apai szívvel a terhet átveszik.

Ez nem csak iskola, hanem a sárga nagy épület kapuin belül van a második otthon, ahol nap mint nap azon dolgoznak a gyerekek, hogy jobbak legyenek és megértsék a mai felfordult világ gondolatmenetét.

Köszönöm szépen, hogy részese lehettem egy olyan közösségnek, ahol a tanárim akkor is szerettek és elfogadtak, amikor a legrosszabb orcámat mutattam. Itt tanultam meg, hogy a szorgalom gyümölcse az, ami igazán megfizethetetlen. Itt tanultam meg igazán "akarni". Akartam, hogy magamhoz mérten még jobb legyek, mint ember és mint diák. Megértették velem, miért is fontos, hogy jól tudjak fejben számolni, vagy szépen tudjak kommunikálni, és helyesen tudjak írni.

Az itt szerzett tapasztalatok megkönnyítették a középiskolás éveimet és könnyedén vettem az akadályokat az érettségiig és a nyelvvizsgáig, majd az egyetemi felvételig. Hiszen már megtanultam mi a dolgom, mit kell tennem, hogy ne csússzannak ki a szájak a kezeim közül.

Miközben visszagondolok rád kedves iskolám, egy könnycsepp végigfut az arcomon. Neked köszönhetem az életre szóló barátságokat és élményeket. A sok-sok

osztálykirándulás, sportnap, zeneművészeti oktatás, szertorna szertáágázó ismereteket nyújtott számomra.

Hálámat nem tudom eléggé kifejezni a valaha itt dolgozott és dolgozó minden tanárának, tanítójának, óraadójának, igazgatójának, igazgatóhelyettesének, technikai dolgozójának, iskolalelkészének, takarítójának, akik oly sok munka és fáradtság után az iskola lelkét még mindig életben tartják és táplálják szakértelmükkel, példamutatójukkal, programokkal és lehetőségekkel. Ezeknek az embereknek köszönhetően ünnepeketünk téged ötvenedik születésnapod alkalmából drága iskolám. Remélem még sok tudásszomjával érkező gyermeket a csillagokig emelsz.

Kedves iskolám, honnan kezdetét vette minden kihívásom, büszkén gondolok rád és beszélek rólad. Bízom benne, hogy még találkozunk, hiszen tudom, hogy leendő gyermekeim "második otthonának" tőled jobbat úgysem találnék. Kérlek mutasd meg a jövő csemetéinek is, hogy vidéki iskolaként a környéken bárkivel szívesen ringbe szállsz és győztesként távozol a megmérettetésből.

Magyar Patricia

Ötvenből nyolc

Amikor mi kezdtük az iskolát, az utolsó évét járta az úgynevezett „kommunista szombat”. Ennek ideológiai részét nem értettük, csak azt, hogy az egyik héten (hosszú hét) szombaton is iskolába kellett mennünk. Akkoriban nem nagyon volt lehetőségünk gyermekmúsorokat, rajzfilmeket nézni, csak hétvégén, mi pedig ezt az időszakot is az iskolában kellett töltsük. Nagyon nem szerettük.

Azt viszont igen, hogy egy jól felszerelt, új iskolába járhattunk, bár az ott töltött 8 évem alatt rengeteg tanárcsere megélt, de valahogy, ha csak rövid időre is, mindenki megpróbált adni nekünk valamit.

Ez idő alatt épült meg a tornaterem, úgyhogy a testnevelés órák kiköltöztek az aulából, és ott tudtunk sportolni, ahol erre

minden körülmény adott volt. És ekkor kaptunk rajztermet is.

Amire viszont mindig emlékezni fogok azok a táborok, amit elsősorban szüleimnek köszönhetek, hiszen a vándortáborozást szabadidejünkben szervezték, édesapám és édesanyám a nyaruk egy részét áldozta fel azért, hogy az évfolyamunk körbe bandukolja Magyarországot.

A Pilis, a Balaton-felvidék, Debrecen és az erdőspuszták ekkor nyitlak ki előttünk. Jó közösségek kovácsolódtak.

És persze az iskolában is. A történelem és matek órák, a földrajz, a rajz, fizika, kémia, a sok kísérlet.

A klubdelutánok, bálók, táncstanulások. A slaggal hízalt jégpálya, a hócsaták, a tanítási szünetek, a versenyek. Mindig történt velünk valami.

Az osztályunk egy jó tanulókból álló csa-

pat volt, sajnos nyolcadik után a legtöbben már nem tartottuk a kapcsolatot, osztálytalálkozónk sem volt az elmúlt években sosem. Ha nem lenne közösségi média, sokan teljesen eltűntek volna a látóteremből, így is van olyan osztálytársam, akiről évek óta nem is hallottam. Pedig többen Miskolcon kezdtük és fejeztük be a középiskolát és az egyetemet is, mégsem maradtunk kapcsolatban. Biztosan szétrepültünk a szélrózsa minden irányába, és csak nagyon kevesen maradtak Hernádnémetiben. Már 25 éve én sem élek ott, Miskolcon dolgozom közgazdászként, de gyakran hazajárok.

És az ISKOLA, így, nagybetűvel mindig ez marad nekem. 8 év, 50 évből a 8, ami a legmeghatározóbb volt.

Zsuga Zsolt
közgazdász

Jó szívvel gondolok vissza az általános iskolás éveimre, örömteli és izgalmas pillanatok jutnak eszembe. Jó hangulatban teltek a tanórák, délutánonként képzőművészeti foglalkozásra, atlétika, röplabda edzésre vagy hittanra mentem, amiket nagyon szerettem. Az osztályunk összetartó közösség volt. Úgy emlékszem, hogy voltak kisebb klikkek, de alapvetően mindenki barátja volt mindenkinek.

Hálás vagyok a nagyszerű tanárainkért, akik nemcsak a tananyagot adták át, de meg is szerettették velem a különböző tantárgyakat, emiatt a későbbiekben is jó kedvvel és szívesen tanultam. Különösen szerettem a matematikát, az irodalmat és az angolt.

Hálás vagyok, hogy olyan kiváló tudást kaptam, mellyel magabiztosan léphettem tovább az életben, könnyebben vehettem a középiskolás akadályokat. Ezenkívül a

képzőművészet és a sport úgy beleivódott a személyiségembe, hogy mai napig örömet lelem bennük.

Hálás vagyok a tanárainknak, osztálytársaimnak, hogy a gyermekkoromat személyes, tanítói vagy baráti jelenlétükkel gazdagították, néha csak egy jó szóval, egy beszélgetéssel, melyek ugyanúgy formáltak.

Az általános iskola után a miskolci Fényi Gyula Jezsuita Gimnáziumban folytattam középiskolai tanulmányaimat, onnan pedig a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem energetikai mérnök szakára mentem. Az egyetemről kilépve a megújuló energiaforrást hasznosító erőművek iparágában helyezkedtem el, azon belül napelemparkok tervezésével, üzembe helyezésével foglalkoztam, amíg meg nem született a kislányom, jelenleg vele töltöm a napjaimat boldog anyaként.

Kedves diákok egy kis útravaló nektek:

Kedves Diákok! Azt kívánom nektek, hogy legyetek nyitottak az új ismeretekre, és merjetelem elmélyülni a tanulásban.

Próbáljatok mindig magasabb célt kitűzni, nagyobbra törekedni annál, mint amit először gondoltatok magatokról, hogy elérhettek. Hittel és munkával el fogjátok érni. Végül azt üzenem nektek, hogy játszatok, beszélgetsetek minél többet az osztálytársakkal, barátokkal élőben, és fordítsatok minél több időt a személyes találkozókra idősebb korban is. Bármennyire is sok lehetőséget nyújt ma a digitális tér, a valóságban kaphatjuk a legszebb élményeket.

Pintér – Gilányi Valentina

A Hernádnémeti Általános Iskolába 3. osztályos koromban kerültem és 1997-ben onnan ballagtam el. Alsó tagozatban az osztályfőnököm Fukk Sándorné, Ilke néni volt, felső tagozatban pedig Szilágyiné Ilonka néni. Nagyon kedves emlékeket őrzök egykori általános iskolámról, ahol kiváló pedagógusoknak köszönhetően már fiatal koromban példamutatást és nyitottságot tanultam.

A környezetismeret és biológia órák megalapozták az érdeklődésemet a minket körülvevő környezet és világ felé. Megtanultam beazonosítani a virágokat, fákat és növényeket, amely tudást később országos

levelezőversenyeken tovább tudtam kama-

toztatni. A választékos fogalmazás és helyesírás készségét a szigorú, de mindig igazságos Szilágyiné Ilonka néni irodalom-és nyelvtanóráin sajátítottam el, amelyek jó alapot jelentettek ahhoz, hogy későbbi tanulmányaim során kommunikáció és média felé orientálódjak.

Madzinné Nagy Anikó angol órái által úgy éreztem, lehetőségek tárháza nyílik meg a világ felé azzal, hogy más nyelven is megtanulhatom kifejezni magamat. Az angol tudásom fejlesztéseként már 7. osztályos koromban, az ő inspirációjára, elkezdtem

külföldi levelezőtársakat keresni a Garfield magazinban, ami akkor nagy népszerűségnek örvendett a fiatalok körében. Ekkor még nem volt Internet, csak hagyományos posta, így nap mint nap vártam, hogy kézrel írt leveleket vajon hoz-e a posta.

A világ és más kultúrák iránti érdeklődésemet az általános iskolai évek és ezek a levelezések nagyban meghatározták, ugyanis hosszú évek során több mint 47 országból szereztem levelezőtársakat. Közben pedig sokat tanultam arról, hogyan élnek máshol a korombeli gyerekek.

Az általános iskola elvégzése után Sárospatakra, az Árpád Vezér Gimnáziumba men-

tem továbbtanulni, ahol nulladikosként egy évig csak angolt tanultam. 15 évesen angolból középfokú nyelvvizsgát tettem, majd emelt szintű némettel kiegészítve az érettségit két nyelv magabiztos ismeretével zártam. A tanulmányaimat Budapesten a Külkereskedelmi Főiskolán folytattam tovább nemzetközi kommunikáció és PR szakon, majd elvégeztem a Pécsi Tudományegyetem marketing MBA mesterképzését is. Pár évig az ELTE Doktori Iskolájába felvételt nyerve politológiai és szociológiai ismereteket szereztem, mindeközben pedig sajtó és marketing területen elkezdtem építeni a karrieremet is. 15 éven keresztül dolgoztam vezető pozícióban kommunikáció, marketing és sajtó területen, ahol mind piaci, mind államigazgatási szektorban lehetőségem volt a legnagyobb telekommunikációs, IT, gyógyszeripari, közlekedési cégekkel együtt dolgozni. A sikeres, felfelé ívelő pályát egy váratlan

hír szakította meg, 32 éves koromban kaptam ugyanis a diagnózist, hogy daganatos betegségem van. Életmentő műtétet hajtottak rajtam végre, ami sikeres volt. Az utókezeléseknek és a lelkiismeretes orvosoknak köszönhetően pedig hála Istennek meggyógyultam. Kaptam egy második esélyt az élettől, amelyért a mai napig rendkívül hálás vagyok.

A betegségnek köszönhetően sok minden átértékelődött bennem. Rájöttem arra, hogy élményeket szeretnék gyűjteni tárgyak helyett, és hogy minél többet szeretnék látni a világból. Amikor ugyanis utazom, akkor érzem a leginkább, hogy élek, és élni nagyon jó dolog.

Hat évvel ezelőtt elkezdtem az utazásaimról Traveladdict néven blogot vezetni, amelyet ma már 250.000 ember olvas és követ. Sosem terveztem, hogy főállású utazó blogger leszek, azonban a pandémia ideje alatt úgy éreztem, merni kell nagyot

álmodni és kockáztatni. Felmondtam a munkahelyemen, kockáztattam és mertem a szívemre hallgatni, hogy azzal foglalkozzak, amit igazán szeretek. Úgy voltam vele, hogy munkahelye bármikor lehet az embernek másik, élete azonban mindenkinek csak egy van.

Ma szabadúszóként járom a világot és szerencsésnek érzem magam, hogy a munkám egyben a szenvedélyem és a hobbim is. Céлом, hogy utazóként bejárjam az egész világot, jelenleg 78 országnál tartok. Ismeretterjesztő, élményszerű beszámolóim révén szeretnék másokat is inspirálni arra, hogy merjenek kilépni a komfortzóna határainkon kívülre és fedezzék fel a világ csodáit, hiszen azok sokszor csak karnyújtásnyira vannak tőlünk.

Szombati Orsolya

Üzenet egykori iskolámba

Nem véletlen, hogy ezzel az Ady Endre verscímekkel kezdem az írásomat - ezzel búcsúztam az iskolától a ballagásunkon, 1993-ban. Sokat jelent nekem ez a vers, ahogy sokat jelentett és jelent ma is a Hernádnémeti Általános iskola. Meghatározóak voltak számomra az itt eltöltött évek.

Gyorsan összekovacsolódott és végig összetartó osztály volt a miénk, az akkori 5.a – az egyik legjobb osztályfőnökkel, Robi bácsival, Szűcs Róberttel. Ő – úgy vélem – mindig tudta mikor kell dicsérni és szárnyakat adni nekünk, mikor kell nagy levegőt véve továbblépni, mikor kell kicsit megdorgálni minket, vagy egy-egy poénnal elvenni a dolgok életét. Mellette még számos kiváló tanár egyengette az

utunkat. Említhetném például Fésűs Endréné Marika nénit, aki a kézilabda csapat edzője is volt, vagy akár az egykori igazgatót, Szilva Benő tanár urat, aki az iskolardióban segítette „ténykedésünket”. Nem feledkezhetem el Detvainé Csontos Ágnes tanárnőről, akitől az irodalom és nyelvtan szeretetét kaptam, ez adott indítást arra, hogy ebben az irányban menjek később az Egri Eszterházy Károly Főiskolára. Itt szereztem meg a diplomámat kommunikáció – magyar nyelv szakon, 2004-ben. Azóta ugyan folyamatosan a másik szakterületemen, az elektronikus sajtóban dolgozom – régebben televízióban, illetve most már 13 éve egy rádióban - de a versek, a könyvek és az irodalom szeretete azóta sem lankadt bennem.

Azt hiszem az egykori osztályomról, az osztályközösségünkről mindent elmond,

hogy a ballagásunk utáni években rendszeresen találkoztunk legalább egy-egy nyári bográcsozás erejéig, illetve mindig megünnepeltük a kerek évfordulókat is. Tavaly pedig két alkalommal is szerveztünk osztálytalálkozót, csak azért, mert annyira jó volt újból együtt lenni!

Barátságok, szerelmek, rengeteg nevetés, emlékezetes kirándulások, csínytevések, nagy beszélgetések, sok tanulás és persze boldog gyermek- és kamaszkor – nekem ezt jelentették az itt eltöltött évek...

Meg még annyi mindent, amire nincsenek szavak, csak az érzések legbelül, amik megmaradnak mindannyiunkban...

MINDENT köszönök!

Huszár Kata

Itt tanultunk, itt tanítunk

3. osztályos voltam, amikor a kastélyból átköltözhattünk az „új” iskolai épületbe. Akkor még az alsó tagozatnak délután volt tanítás. A délelőtt a felsősöké volt. Jóval kevesebb időt töltöttünk az iskola falai között akkor, mint a mai gyerekek. Kevesebb volt a tanítási óra is, mint manapság, de a szombat is munkanap volt. Viszont rengeteg

programon vehettünk részt, különösen felső tagozatban. Akkor disco helyett tánciskola volt, hatalmas esemény volt a farsangi bál, amelyet már akkor is a nyolcadikosok tánca nyitott meg. Őrsi- és rajgyűléseink voltak, amelyen életre szóló barátságok születtek, az osztályokból igazi közösségek kovacsolódhattak. A legmeghatározóbb él-

ményem a vándortáborhoz köthető. A mai gyerekeknek talán már elképzelhetetlen, hogy gyalogosan, hátizsákkal a hátunkon, iskolák tornatermében vagy sátorban alva járhattuk be hazánk gyönyörű tájait. Télen mindig volt korcsolyapálya az iskola udvarán, magunk építettük és tartottuk karban azt egész télen. Osztálytársakkal, bará-

tokkal ott tölthetjük az estéket mozogva a jó levegőn. Emlékezetesek még a Sósban töltött közös főzések is. Minden tanévben, egy tavaszi nap, az egész iskola kivonult a Hernád partra és ott bográcsoztunk, játszottunk.

Aztán 1986-ban ebben az iskolában kezdem tanítóként dolgozni. Annak a tantes-

tületnek lehettem a tagja, amelyben a volt tanítóim és tanáraink is dolgoztak. Hálás vagyok azért is, hogy akkor biztattak, támogattak, segítettek és befogadtak ebbe a munkahelyi közösségbe és azóta ebben az iskolában taníthatok.

Lassan volt tanítványaim gyermekei ülnek be az iskolapadba. Talán ez a legszebb eb-

ben a hivatásban és az itt töltött több mint 3 évtizedben.

Répásiné Vadon Katalin

Iskolai emlékek

Első emlékem az iskoláról az, amikor még óvodásként jöttem az épületbe, és szerepeltem egy rendezvényen, ami az aulában volt. Nemsokára, mint elsős kisdíák ülhettem be az iskolapadba. A tanító nénim Fukk Sándorné volt, aki megszerettette velem az iskolát és a tanulást is. Később úgy hozta az élet, hogy kollégák lettünk. Sokat segített a pályakezdő éveimben és később is. Ma már nyugdíjas, de most is tartom vele a kapcsolatot.

Az iskola már az én időmben is modern, jól felszerelt volt. A tantermekben írásvetítőt, magnót, televíziót lehetett használni órakon. Külön szaktantermek voltak, ahová a szünetben vándoroltak a felsős diákok. A kémia/fizika terem szertárral, illetve három személyes paddal volt felszerelve. Biológia órákon mikroszkóp segítette a tanulást. Volt iskolakönyvtár, úttörőszoba. A diákok ügyeletet adtak az ajtónál. Minden nap két felsős tanuló volt az ügyeletes. Volt karaszalag is, amit fel kellett tenni a karunkra. Az ügyeletes asztal mellett a falnál az őrsi

zászlók sorakoztak. A tornaterem csak felsős koromra készült el, így addig az udvaron, az aulában tornáztunk. Rajz órára egy időben a kastélyba jártunk át.

A tanórán kívüli programok közül a legemlékezetesebbek: az énekkar, őrsi foglalkozások, télen korcsolyázás az iskola udvarán készített jégpályán. Az emeleti folyosón pingpongasztalon lehetett játszani délutánonként. Gyakran voltak atlétika versenyek, versmondó verseny, minden évben az osztályoknak akadályverseny, illetve közös főzés, év végén disco és tábortűz.

Emlékezetesek még a farsangi bálók, a nyolcadikosok közös tánca, ami vagy csárdás, vagy palotás vagy keringő volt. Ezután következtek az egyéni jelmezesek, utána pedig a tombola. Én minden évben ott voltam a bálókban, mivel ezeken általában édesapám, Kecskés Ferenc zenekara muzsikált.

Pár év elteltével kezdő pedagógusként tértem vissza az iskolába. Korábbi tanáraitól sok támogatást, segítséget kaptam.

Közben változott az iskola is, megépült az új rész, később pedig a harmadik emelettel

bővült az épület.

Elindult a művészeti oktatás, amihez édesapám is csatlakozott, a szintetizátor tanszak oktatója lett.

Két tanítási nyelvű iskola, majd református iskola lettünk. Ahogy változott az iskola, úgy kellett nekünk is folyamatosan megújulni. Évről évre folyamatosan képeztük magunkat, majd jöttek a pedagógusminősítések is.

Az eltelt évek alatt több száz gyermeket tanítottam alsó tagozaton tanítóként, felső tagozaton pedig magyar szakos tanárként. Több alkalommal voltam osztályfőnök. Tavaly júniusban ballagtattam azt az osztályt, akiknek nyolc évig voltam osztályfőnöke. Szeptemberben újra kaptam osztályt, most az 5.a osztályfőnöke vagyok.

Sok szorgalmas, tehetséges gyermekkel találkoztam a tanévek során iskolánkban. Bizom benne, hogy sikerült tanítványaimat hozzásegíteni, a céljaik megvalósításához.

Kovácsné Kecskés Hajnalka

1974. Ötödikes lettem. A felső tagozat kezdete számomra. Nagy esemény a községünk életében. Elkészült a modern, új iskolánk. Óriási változás következett be az adott kornak megfelelő olajos padló, vaskályha, nyikorgó padok, kinti WC, söttét termék után. Minden teremben új, a régi mintájára készült igazi iskolapadok. A tanári asztalban mindenféle technikai eszközök is helyet kaptak: írásvetítőt, magnót, lemezjátszót, a tábla mögött, ha elhúztuk tv, rádió. Szóval igazán modern volt! A sok iskolaköpenybe öltözött gyerek birtokba vette az új, szép osztálytermeget. Nagyon vigyáztunk mindenre. A felsősök a tantárgyaknak megfelelően berendezett szaktantermekbe vándoroltak. A kornak megfelelő kémiai, fizikai kísérletek bemutatására alkalmas szaktantermek is rendelkezésre álltak.

A tanulás mellett a nagy aulában megrendezett bálók sem maradtak el. A folyosókon

pingpongasztalok voltak felállítva, amit szabadidőnkben használhattunk. Az úttörőszobában sakkozhattunk, társasozhattunk. A hideg téli napokon sokan töltötték a délutánokat a korcsolyapályán. Szóval nem teltek egyhangúan a napjaink!

A minket tanító pedagógusok a kor követelményei szerint követeltek. Sokat kaptunk tőlük, neveltek, formáltak, tanítottak minket. Versenyeken indítottak, amiken az iskolánk megállta a helyét. A sportversenyekben, pl. kézilabda, torna is kiváló eredményeket értünk el.

Az általános iskola befejezése után legtöbbünk továbbtanult.

Büszkék voltunk, hogy felvételt nyertünk. A falusi iskolákat akkoriban lenézték, de mi tudtuk, hogy a hernádnémeti iskola sokkal jobban felszerelt volt, mint a hasonló városi iskolák. Így nem kerültünk hátrányba hozzájuk képest.

Mint tanító tértem vissza ide. A kollégák nagyon összetartóak, segítőkészek voltak akkoriban. Legalábbis, mint kezdő pedagógus, így éreztem. Ha kellett, tanácsot kértem, kaptam a tőlem tapasztaltabbaktól. Ma sem kell szégyenkezniük, hiszen a mai kornak megfelelő technikai felszereltséggel rendelkező iskolába járnak gyermekeink. Igaz a kor, a fegyelem, a rendszer, változott azóta, amit mi pedagógusok is érzékelünk. Rákényszerültünk, hogy megtanuljuk a legújabb technikát, hiszen a mai gyerekek a számítógép világában nőnek fel. Már mi sem vagyunk meg pl. okos telefon nélkül. A mai gyerekeknek sok ingerre van szükségük, hogy hatékonyan lekössük a figyelmüket, ha tanítani akarunk. A digitális tábla használata, interaktív feladatok beiktatása nélkül unják az órát, nem figyelnek. A fegyelem fenntartása sokszor kudarcba fulladó erőfeszítés. Sokan egy virtuális világ-

ban élnek a 21. század elején. E világban, amiben minden értékes és nem a korosztályuknak való, negatív példákat adó ismeret is a rendelkezésükre áll. Az internetről a tudásukat bővíthetik, de a negatív hatások is elérik őket. Rengeteg út, rengeteg inger. Így gyermekeink egyre inkább talajukat vesztettebbekké válnak. Iskolánk ideológiáját a Marxista-Leninista elveket felváltva a rendszerváltás után a

református, katolikus egyház hite adja. A gyermekeinket keresztyénként, a bibliához igazodva neveljük egymás, magyarságunk és a világ elfogadására. Ez nem egyszerű ebben a liberalista szemléletű világban, ami minden erkölcsre nyitott, elfogadó, kivéve ami számunkra az erkölcs alapját jelenti. A mindent szabad szabadság elve eléri a mai nemzedéket. A tanítók, tanárok nagyon sok ingeren keresztül tudják megközelíteni

ezt az öntudatos, nyitott, de talajukat, útjukat vesztett gyerekeket ebben a zűrzavaros világban. Semmi nem egyszerű...

Oláhné Gyányi Katalin

Ahogy gondolkozom az általános iskolai emlékeimen egy idézet jut az eszembe és ezzel kezdem a visszaemlékezést:

*„Elmúlt mint minden más pillanat,
mégis tudjuk, hogy múlhatatlan,
mert szívek őrzik, nem szavak.”*

(Végh György)

1992-ben ért véget a felhőtlen játékvilág és kerültem be az iskola padjába. Nehéz egy emléket kiemelni az ezután eltöltött nyolc évből. Emlékszem az alsós tanító nénim Gilányiné Nagy Orsolya kedves és bátorító mosolyára, ahogy az írás, olvasás és a számolás rejtelmeibe vezet be miniket, persze a lecke mellé sok-sok szeretetet és gondoskodást adva. A technika és rajz órák szabadságára, ahol teret kapott a szabad fantázia. Felsőben Zsuga Józsefné Ica néni lett az osztályfőnököm. Emlékszem a felsős tanárimra, akik szigorúak, de igazságosak voltak, becsületességre, emberiségre tanítottak. Megtanítottak azokra az alapokra, melyekre később építkezhettem,

és nagyobb nehézségek nélkül léphettem 1-1 lépcsőfokkal feljebb. Emlékeztetek a kirándulások, Moccanj!-ok, Hernád Kupák, énekkari próbák, farsangok forgotaga. Nemcsak én, de az iskola is változásokon esett át azóta. Egy újabb emeletet kapott, tanuszodával gazdagodott. Mi még felsősként szaktantermekbe vándoroltunk, melyek ma osztálytermek.

Pedagógus családból származom. Nagymamám, édesanyám, nővérem is ezt választotta hivatásának és az élet úgy hozta, hogy tanító, majd történelem tanári diplomát szereztem, és tanárként visszatérhettem az alma materbe. Ezzel egy feltéve őrzött gyermekkori álmom valósult meg. Megismerkedtem a katedra másik oldalával, és kollégáimnak mondhatom azokat, akik tanítottak és akiknek sokat köszönhetek. Mindenki kedvesen fogadott és segítőt kezet nyújtott. Elmondhatom, hogy szeretem a munkám, mert a gyerekek között mindig jól érzem magam. Taníthatom volt

osztálytársaim, iskolatársaim gyerekeit, akikre ránézve egy kicsit visszakaphatok a múltból.

Idén kislányom, Lili is elkezdte tanulmányait ebben az iskolában, így szülői oldalról is betekintést kaphattam. Családom újabb generációja koptathatja ugyanazokat az iskolapadokat, kergetőzhet ugyanazon platánfák alatt! Csodálatos érzés!

Ma már 24 éve, hogy befejeztem az általános iskolát, de még most is meleg szeretettel és nagy-nagy tisztelettel gondolok tanárimra, akiket ma is példaképnek tekintek. Osztálytársaimmal, mint a szakadt gyöngyosor elszakadtunk egymástól, életútjaink különváltak. Szerencsére, azért a régi iskolatársak közül többen maradtunk ebben a kedves kis faluban.

Liptai Lilla

Általános iskolai tanulmányaimat 1999-ben kezdtem a Hernádnémeti iskolában. Nagyon jó osztályközösségünk volt, hiszen már az óvodába is együtt jártunk. Szoros baráti kötődések alakultak ki az évek során közöttünk, mindig jól éreztük magunkat együtt és találtunk magunknak közös elfoglaltságot. A kirándulások, a felejthetetlen táborok Emese és Ildikó nénivel, az iskolai sportprogramok nagyon kedves élményeim a mai napig. Ezeket az alkalmakat mindig felelegetjük egy-egy beszélgetés során, hiszen ez a baráti társaság a mai napig találkozik már a családjainkkal együtt. A nyolc év szoros barátságokat, rengeteg élményt, programokat, tartalmas iskolai éveket és alapos tudást adott, amire tudtam építeni a továbbtanulás során. Mi voltunk az iskola első osztálya, akik harmadik osztálytól angol tagozaton haladtunk tovább, ami emelt óraszámú angol nyelvoktatást jelentett számunkra.

A testnevelés órák, Hermann István és Kocsis Anna testnevelők által szervezett sportprogramok, akadályversenyek és foci edzések már általános iskolában megalapozták a testnevelés iránti kötődésemet.

A régi-új iskolám nagyon sokat változott, fejlődött az eltelt évek alatt. Minden területen van valami állandó fejlesztés és fejlődés. Az évek során az iskola épülete megújult, az eszközkészlet kibővült, sokkal több program, rendezvény, versenyek és kirándulások vannak szervezve a gyermekek és a tanárok számára.

Nem gondoltam, hogy én is pedagógus leszek, nem is ebben az irányban indultam el, pedig anyukám is pedagógus, így ebben nőtem fel. A sport szeretete végig kísérte az életemet, és amikor a foci edzői végzettséget megszereztem, elkezdtem gyerekekkel foglalkozni, akkor érlelődött meg bennem, hogy én tanítani szeretnék. Először sportszervezőnek tanultam, majd

onnan átjelentkeztem tanári szakra. Nem bántam meg a választásomat, mert szeretek gyerekekkel foglalkozni, az átadott tudásról visszajelzést kapni.

Eleinte furcsa volt számomra a visszatérés a volt iskolámba, hiszen azok a nevelők is tanítanak még, akik az én pedagógusaim is voltak. Ismertem őket a „tanár” oldaláról, és most már kollégáim lettek. Nagyon sok segítséget kaptam tőlük a beilleszkedésemhez, de a fiatalabbakkal is azonnal megtaláltam a közös hangot. Jól érzem magam a nevelőtestületben Hernádnémetiben és Újcsanálison is, hiszen „utazó pedagógusként” dolgozom.

Diákként a boldog iskolai évekre tudok visszaemlékezni, ahol még nem volt felelősség, csak tanulni kellett. Tanárként már én felelek a rám bízott gyerekekért, az én felelősségem, hogy ők is majd örömmel tudjanak visszaemlékezni az iskolai éveikre. Szülőként még nem tudok nyilatkozni,

mert az én gyermekeim még nem iskolások. Ez a pálya sok új ismeretséget, tudást, a gyerekek szeretetét, jó közösséget és sok-sok élményt adott és ad nekem.

A mai diákoknak azt üzenem, hogy érezték ők is magukat olyan jól az általános iskolában, amilyen jól éreztem én magam diákként. A tanulás mellett használjanak ki

minden lehetőséget, amit az iskola nyújtani tud nekik, hiszen ezek majd kedves emlékeik lesznek. Minden kezdet nehéz, de ha megfelelő vezetésre, tantestületre találunk, akkor olyan helyen tudnak dolgozni, ahol a munka mellett jól is érzik magukat. Az idősebbeket tisztelni kell, segíteni, hisz ők is szívesen nyújtanak segítséget bármiben. A

jövőben maradni szeretnék a tanári pályán, célom a mozgás, a sportolás megszerettetése tanítványimmal.

Orosz Tamás

Schuller Péterné Fülep Katalin vagyok. TANÍTÓ - így, csupa nagybetűvel, hisz ez volt mindig az álmodom, ez lett a hivatásom, a hobbim, az életem. Büszke vagyok rá, hogy együtt ünneplem az iskolával a születésnapomat, hisz én is abban a nevezetes 1974-es évben születtem, amikor ez az iskola épült.

1980-ban kezdtem meg első iskolás éveimet a hernádnémeti iskolában. Alsós tanítóim Papp Marianna és Sajgó Lászlóné, Irénke voltak. Nagyon szerettem iskolába járni. Számomra a tanulás, a kiváló teljesítmény, a versenyeken való részvétel, a gyerektársadalomban betöltött funkciók mindig nagyon fontosak voltak.

Emlékszem, hogy ahogy iskolába kerültem, azonnal jelentkeztem Gorondi Józsefné, Gabi néninél - aki legendásan jó torna

edző volt – hogy vegyen fel engem a tornászok közé, mert nagyon sok tornaemet meg tudok csinálni, amiket azon melegében be is mutattam neki az iskola aulájában. Nagyon kicsi, ügyes, talpraesett kislány voltam. Bekerültem a tornászok közé, ahol tehetséggel, szorgalommal, kitartással kiérdemeltem, hogy Gabi néni ajánlására leigazolt a MEAFC Torna Szakosztálya. Így '83-tól heti 2 délután Miskolcra is jártam edzésekre.

Egy másik emlékem az akkoriban nagyon népszerű iskolaszövetkezetekhez kapcsolódik. Nálunk ezt Semsey Barnáné, Erzsike néni patronálta, mint pedagógus, én pedig a diákelnöki posztot töltöttem be. Így jutottam el az Iskolaszövetkezetek I. Országos Találkozójára, ahol több száz felnőtt előtt számolhattam be a Borsod megyei

iskolaszövetkezeti tapasztalatokról.

Rengeteg szép emléket őrzök az iskolai énekkarban való részvételemmel kapcsolatosan is.

Az évek teltek és tanító lettem. Úgy hozta az élet, hogy tanítottam a fiamat, majd a lányomat is. Meg kell, hogy mondjam, nagy kihívás volt számomra ez a feladat, de egyben nagy büszkeséggel is töltött el, amikor az én lelkesedésemet láttam viszont kislányom tetteiben.

2007 óta tanítok egykori alma materemben. Több engem is tanító példaképem vált kollégámmá. Példájuk kitörölhetetlen nyomot hagyott a gondolkodásomban, személyiségemben.

Schuller Péterné Fülep Katalin

Első osztályosként hamar elbűvöltek a betűk és a számok. Remek évet töltöttünk az iskolapadban Oláh Andorné Manyika néni-vel, aki négy éven át kísérte figyelemmel növekedésünket, tudásunk gazdagodását. Fegyelemre, egymásra való figyelemre, a másik elfogadására, türelemre, kitartásra nevelt minket, miközben sok-sok szeretetet, biztatást kaptunk tőle. Tette ezt észrevétlenül: tanuló párokat alakított ki, hogy segítsük egymást az előrehaladásban, a fenntarthatóság érdekében saját kiskertet alakítottunk ki az iskolaudvarán, a postán levelet adtunk fel, befizettük a csekket, a hivatalba (akkor tanács) apró dolgok ügyintézését is ránk bízta. Már akkor a kedvenc tantárgyam volt a matematika. Büszkeséggel töltött el, hogy kísérleti programban vettünk részt matematikából, amiből a nyitott mondatok felírására, a relációs jelek használatára emlékszem. A tanítási év utolsó napján úgy mentem haza, hogy tudtam én is tanítani szeretnék! Csodának, a legszebb munkának tartottam és tartom ma is az apróságokat megtanítani a betűvetésre, bevezetni és megszerettetni velük a számok világát.

Tudásunk gyarapodása mellett nagy fi-

gyelmet kapott a közösségépítés, melyet igencsak mozgalmas úttörő élet támogatótt. Megtanultunk együttműködni, egymás véleményét meghallgatni, miközben alkotunk, mozogtunk, sportoltunk.

„De akik az Úrban bíznak, új erőre kapnak, szárnyra kelnek, mint a sasok. Futnak, de nem fáradnak ki, járnak-kelekednek, de nem lankadnak el. (Izajás 40,31)”

A matematika iránti elkötelezettségem iskolai tanulmányaim alatt végig megmaradt. A tanárképző főiskola elvégzése után a hernádnémeti iskolába, már matematika – földrajz szakos tanárként jöttem vissza. Rögtön bele a mélyvízbe, ötödikes osztályfőnök lettem és mind a két tantárgyat tanítottam. Mint első osztályban, kicsit szorongva, izgatottan léptem át az iskola küszöbét. Miért? A volt tanárain a kollégáim lettek. Hogyan fogadnak, mint volt diák? Minden addig nehéz míg nem próbáltam. Felnőttem a feladathoz. A kölcsönös tisztelet, egymás segítése, a támogató környezet, a nevelőtestület fiatalos lendülete, segített tantestületi taggá válni. Ebben sokat segített a Fésűs Endrénével való közös osztályfőnöki munkánk, Semsey Barnabásné, aki földrajz szakosként segítette szakmai fejlődésemet.

A tanfelügyeleti óralátogatások, a Hernád kupa szervezésében való részvétel, osztálykirándulás irányítása, szervezése, táboroztatás, diákjaim versenyeken való kiváló szereplése, a szegedi mérésben való részvételem gyorsan bizalmat szavazott.

„A kitarítás pedig hadd tegye teljessé munkáját, hogy teljesek és minden tekintetben épek legyetek, és semminek se legyetek híján” (JAK 1:4)

Nagy megtiszteltetésként éltem meg, hogy az Iskolaszék tagja lehettem, ami már az iskola falain túl a szülői szervezettel és az önkormányzati képviselőkkel közösen képviselhettük iskolánk tanulóinak érdekeit. Felső munkaközösségünk vezetője lehettem, szervezésben, kapcsolatépítésben, szakmai tapasztalatban sokat gazdagodtam. A felkérésnek 17 évvel ezelőtt szívesen tettem eleget, Madzinné Nagy Anikó igazgató asszony arra kért, dolgozzunk együtt, építsünk egy jó iskolát! Mindannyian, hatalmasat fejlődöttünk. Kicsit közzgazdász, könyvelő, pszichológus lettem, elvégeztem az egyetemem, szakvizsgát tettem, pályázat megvalósításában vettem részt, tanfolyamokat végeztem és végzek – tovább képezem magam, mert megállni

nem lehet! Alkalmazkodni kell a korhoz, a diákok elvárásaihoz, az oktatás színesítése új módszerek és eszközök megismerése, alkalmazása szükséges.

Mit adott: a diákévek határozottságot, kitartást, olyan tudást, melyre a középiskolában építkezhettem. Pedagógusként szakmai fejlődést, megbecsülést, elismerést, szakértői tevékenység lehetőséget, vezetői tapasztalatot, kapcsolati tőkét, de legfőképp sikeres diákokat – akikért hálás vagyok az Úrnak,

hogyan taníthattam őket. Fizikus, csillagász, orvos, közgazdász, tanár, politológus, meteorológus, filozófus, vegyész, ügyvéd, fogorvos, vagy egyszerűen, jó szakember lett.

Útravalónak, legyen benned mindig kellő kitartás, bízzál tehetségedben, alázattal fogadd az akadályokat, a felmerülő problémát kezeld mindig feladatként.

„Menni kell előre. A sikernek örülsz, a kudarcot kibírod, és aztán másnap kezded

előlről. Néha az, hogy nem adod fel, a leghősiesebb dolog, amit tehetsz.”
(Aquaman és az elveszett királyság c. film)

Bukszárné Pramperger Emese Anna
igazgatóhelyettes

1973-74 - 2023-2024

AZ ÉN ISKOLÁM, MELYBEN DIÁK VOLTAM ÉS PEDAGÓGUS VAGYOK...

A Hernádnémeti Általános Iskola életem meghatározó színtere a mai napig.

Itt tanultam nyolc évig.

Másodikos voltam, amikor eldöntöttem én is tanító néni leszek.

Drága osztályfőnököm, Dobos tanító néni volt a példaképem.

Nagyon korszerű, jól felszerelt, modern iskolába járhattunk.

Szívesen emlékszem vissza tanáiraikra. Motivált, szívvel lélekkel dolgozó lelkes pedagógusok voltak, akik pozitív követendő példát mutattak nekünk gyerekeknek. Az oktatáson túl nagyon aktív közösségi élet zajlott az iskolában. A kisdobos és

úttörő élet a tanórán kívüli közösségeket alakította, jó lehetőséget kínált baráti kapcsolatok kialakítására is.

Emlékezetes ATLÉTIKAI sport rangadó volt a Hernád Kupa, melyet évente rendeztek a Hernádméti iskolák tanulóinak.

Nagyon szerettem a járasi és megyei tornaversenyeket és az azt követő közös találkozásokat sütögetéseket is Gabi nénivel és tornászársaimmal.

A vándortáborok, farsangok, a nyári gyakorlati foglalkozások, kertészkedések, DISCO-k sok-sok feledhetetlen, vidám élményt nyújtottak, melyre ma is szívesen emlékszem vissza.

Tanulmányaim befejezése után pedagógus lettem. Visszakerültem régi alma materembe.

33 éve tanítok már itt, voltam osztályfőnök, művészeti iskolaigazgató, tanítottam a kö-

telező tantárgyakon túl néptáncot is.

Ma abban a tanteremben tanítok, ahol 41 éve kezdtem az első osztályt, mint kisdiaák.

Az idő múlásával akkor szembesültem igazán, mikor megjelent az első gyermek az osztályomban, akinek már az édesanyját is tanítottam. Egyszerre volt megható és megdöbbentő élmény.

Büszke vagyok arra, hogy iskolám állandóan fejlődik, változik, a kor kívánalmaihoz igazodik, egyre több lehetőséget kínál az ideérkező diákoknak.

Hiszem, hogy szívvel-lélekkel, jó csapatmunkával, szülő-gyermek-pedagógus együttműködésével az utódok is ebben a szellemiségben viszik majd tovább az általános iskolai életüket 50 évét.

Gilányiné Nagy Orsolya

Visszaemlékezés

Szabó-Vajner Györgyi vagyok. Születésem óta ezer szállal kötődöm Hernádnémetihez. Itt lakom a családommal, itt dolgozok, a szüleim és a férjem édesanyja, testvére is itt lakik. Azokkal pedig, akiket máshová sodort az élet, a fontosabb életszakaszokban mindig itthon ünneplünk. Együtt.

Az általános iskolát 1988-ban kezdtem, akkor még a kastélyban. Alsó tagozatosként kerültünk át a mostani iskola épületébe, az „Új részre”. Alsó tagozatban Hengsperger Sándorné, Margó néni volt az osztályfőnököm. Felső tagozatban Fésüs Endréné, Marika néni kapta meg az osztályunkat, a magyar tanárom pedig Szilágyi Györgyné, Ilonka néni lett. A tanításhoz való hozzáállásuk, tudásuk, hozzáértésük hozzásegített ahhoz, hogy a középiskolai tanulmányaimat a Herman Ottó Gimnázium magyar tagozatos osztályában folytathattam. Évekkel később a Miskolci Egyetemen magyar nyelv és irodalom szakos tanári diplomát

szereztem. Jelenleg magyar nyelv és irodalom szakos tanárként dolgozom a Hernádnémeti Református Iskolában.

Amikor nyolc évvel ezelőtt elkezdtem itt a munkát, nagyon furcsa érzés volt tanárként jelen lenni abban az iskolában, ahol előtte tanuló voltam. És még furcsább érzéssel töltött el az, hogy egykori tanáiraik most a kollégáim lettek. Több kedves kollégám is segítette a beilleszkedést a tantestületbe, amit nagyon köszönök nekik.

Emlékeim:

1993-ban, az iskola 20. évfordulóján rendezett gála ünnepségen az osztálytársaimmal szerepeltem. A Légy jó mindhalálig című musical egy részletét adtuk elő. Most pedig az 50. évfordulóra készülünk a tantestülettel.

Amikor felső tagozatos voltam, Lukács Miklósné, Klárka néni vezetésével énekkar működött az iskolában, melynek én is tagja voltam. Mivel az iskolánkban nagyon fontos szerepet játszott a nyolcadikosok búcsúztatása, rengeteg ballagási dalt tanul-

tunk meg, amelyet egy profi hangstúdióban kazettára fel is énekeltünk. Ezeket a dalokat évekig hallhattuk/hallhatták a ballagási ünnepségeken.

A Gorondiné Gabi néni vezetésével működő tornászcsapatnak néhány évig én is a tagja voltam. Szép eredményeket értünk el a megyei versenyeken. Most Kocsis Annamária edzi a tornászokat, köztük a kislányomat, Szonját is.

Családom tagjai közül többen végeztek a mi iskolánkban: édesapám, húgom, férjem, sógorom, sógornőm, és természetesen én is, most pedig az én két gyermekem, Benett és Szonja az iskola tanulója.

Szabó-Vajner György

Drága Iskolám!

Meghatottan látom, hogy már betöltöttem az 50. évedet! Ez azt is jelzi nekem, hogy ma már 46 évvel vagyok idősebb, mint mikor először tele reményekkel, izgalommal és kíváncsisággal átléptem 1977-ben azon a nagy üvegajtón, ami akkor óriásnak tűnt nekem! Akkor már mi voltunk az 5. első osztályos évfolyam, akik megkezdhettük tanulmányainkat a falaid között. A mai napig büszkék vagyunk arra, hogy 8 éven keresztül itt töltötték a tudományt a fejünkbe.

Megragadva az alkalmat, szeretnék pár szóban megemlékezni azokról a tanárokról, akik nem kis odaadással, sok türelemmel és szeretettel bajlódtak velünk! Voltak köztünk nehezebben kezelhető gyerekek is, de mikor nem voltak ilyenek. Talán elsősre az elsős tanító néinkre emlékeznek, Nagy Lászlóné Piroska néni. Ő volt az a pedagógus, akivel megtettük az első lépéseket a tudomány irányába. Piroska néni, mondhatom mindenki imádtta és nagyon szomorúak voltunk, mikor a 2. osztályt nélküle kellett megkezdenünk, mert visszatették újra elsősöket tanítani. Én konkrétan annyira el voltam keseredve, hogy többet iskolába sem akartam menni.

Új osztályfőnökünk Oláh Andorné Manrika néni lett, aki 4. osztályig vitt bennünket végig. Második osztályban nem csak új osztályfőnököt, hanem új osztálytársakat is kaptunk. Jobban mondva, ők kaptak meg bennünket. Mivel a Piroska néni osztályát szétszították a másik két osztályba, így a másodikat már csak két osztályban folytattuk évfolyam szinten.

A másik meghatározó pedagógusunk Gorondi József, Jóska bácsi volt, aki sajnos már régen meghalt, de a mai napig előttem van az arca, az alakja, a fülembe cseng a hangja. Felső tagozatban volt végig az osztályfőnökünk, magyar nyelv és irodalmat, valamint orosz nyelvet tanított nekünk. Itt kell megemlítenem rögtön a párhuzamos osztálynak a felsős osztályfőnökét, aki Jóska bácsi felesége, Gabi néni volt. Gabi néni történelmet és testnevelést tanított nekünk. A testnevelést a két osztály lányainak tartotta. Valamint én hozzá jártam heti 3 alkalommal

torna szakkörre. Ötödik osztálytól tulajdonképpen a két osztály élete szorosan összefonódott. A Gorondi házaspár a programokat mindkét osztálynak együtt és egyszerre szervezte. Gondolok itt az osztálykirándulásokra vagy a nyári táboroztatásra. Minden nyáron mentünk valamilyen táborba, és a résztvevők csak ebből a két osztályból voltak. Ezek a táborok még jobban összekovácsoltak minket, és szinte az A és B osztály csak papíron és az órarendben létezett. Ezek a nyári táborok olyan élményeket és kalandokat nyújtottak nekünk, amelyeket soha nem fogunk elfelejteni. Alsóörs állótábor, Sopron és környéke, Pécs és környéke és a Balaton-felvidéki vándortáborok örökre a szívünkben élnek, és szeretettel gondolunk rájuk, hogy időt, energiát nem kímélve megszervezték ezeket nekünk. Nem számított naponta hány kilométert kell gyalogolnunk, a jókedv mindig feledtette velünk a fáradtságot.

A teljesség igénye nélkül megemlíteném még azokat a tanárokat, akik tanítottak bennünket! Hengsperger Sándor matematika, Eperjessy Tibi bácsi, testnevelés a fiúknak; Eperjessy Tiborné, Ildi néni ének-zene; Fésűs Endréné, Marika néni biológia; Semsey Barnáné, Erzsike néni földrajz; Szilva Benő fizika, Nagy Istvánné, Marika néni kémia; Zsuga Józsefné gyakorlati foglalkozás, Szűcs Barnabásné rajz. Elnézést kérek, ha valakit kihagytam!

Az itt töltött 8 év alatt két iskolaigazgatónk is volt, Marosi György először és nyugdíjba vonulása után Szűcs Barnabásné vette át tőle az iskola irányítását.

Az iskolában akkoriban aktív úttörő élet folyt. Alsóban kisdobosok, felsőben úttörők voltunk. Kék- és piros nyakkendővel, fehér úttörő inggel, sípjal, övvel. Az úttörőcsapat vezetője Eperjessy Tibi bácsi volt. Minden ünnepséget úgy kezdtünk, hogy az osztályok zenére bevonultak, elfoglaltuk a helyünket a sportpályán és felvonták a zászlót: 2750. számú József Attila Úttörőcsapat Vigyázz! Zászlónak tisztelegj! Minden évben tavasszal volt tornabemutató, melyre az osztályoknak készülni kellett.

A mindennapi életünkhöz rendszabályok is tartoztak, melyek a mostani diákok

számára furcsán hangzanak, ezeket a mai gyerekek tájékoztatása érdekében fontosnak tartom megemlíteni.

- Iskolaköpeny, sötétkék színű.
- Szünetben becsengetéskor meg kellett állni egyenesen és csak akkor indulhattál el a tanterembe, ha az ügyeletes tanár engedélyt adott.

- Hátratett kézzel kellett ülni az órákon, mondták, hogy azon kívül, hogy nem foglaljuk le a kezünket holmi oda nem illő cselekedetekkel, még a helyes testtartásunk kialakulásának is jót tesz.

Miben más a mai iskola, mint a miénk volt?

- Kezdetben délelőtt a felső tagozatnak, délután az alsó tagozatnak volt tanítás. Arra már nem emlékszem pontosan, hogy mikortól járt mindenki reggelre iskolába.

- A felső tagozatnak minden órára „vándorolni” kellett az adott szaktanterembe.

- Nekünk nem volt tornatermünk. Az aulában tornáztunk, a szertárból nekünk kellett kipakolni a szőnyegeteket, a zsámolyokat, az ugrószekrényeket és minden más eszközt, amire az órán szükség volt. Alsó tagozatban nagyon sokszor a tanteremben volt a testnevelés óra megtartva, mert az aulában a felsősöknek volt éppen óra.

- Nem volt uszodánk.

Viszont:

- Volt télen korcsolyapályánk, ahol délutánonként estig zenére korcsolyázhattunk.

- Lehetett tánciskolába járni.

- A farsangi bálók éjfélig tartottak és zenekar húzta a talpalávalót.

Ezúton szeretnék az iskolának még sok boldog évet kívánni, jelenlegi diákoknak, tanároknak és mindenkinek, aki szerepet játszik az iskola életében.

Sok szeretettel, egy volt diák, aki jelenleg az iskola pedagógusa, aki minden nap úgy lép be a nagy üvegajtón, mintha iskolas lenne még...mert ezek a falak visszarepítik a múltba és újra éli a gyerekkorát.

Mokri Mónika

Nyugdíjas kollégák útravalói a mai diákoknak

50 éves lett az iskolánk!

Köszöntelek te kedves iskola, tanárok, diákok második otthona.

Úgy gondolom, hogy létrejöttöd jelentőségét talán mi érezzük a leginkább, akik megépülésed előtt is pedagógusként itt dolgoztunk.

50 év az emberek életében is mérföldkő. Ilyenkor megállunk egy kicsit, visszagondolunk az eltelt időre, számot vetünk a velünk történetekkel, felvillantjuk a jövőnk képét. És hozzátartozóinkkal, barátainkkal megünnepeljük az évfordulót.

Ez az épület is megérett arra, hogy ünnepelesen köszöntsük. Hiszen új lehetőségeket nyitott az itt dolgozók és a tanulók, sőt községünk lakosainak számára is különböző rendezvények megtartásával.

Azt hiszem, nem túlzok, ha azt mondom, hogy a nevelők is nagyon sokat tanultak, míg eljutottak addig, hogy tudásukat átadhatták a gyermekeknek.

Az egyik legnehezebb feladat eljuttatni őket oda, hogy keressék, sőt találják meg a szépet és a jót hagyományainkban, kultúránkban, mindennapjainkban is.

Nem minden diák szeret tanulni. De a na-

gyobbak bizonyára tudatában vannak annak, hogy az ő dolguk a tanulás, mert az iskolában szerzett ismeretekkel tudásban, a közösségi élet kialakításával felvértezve nézhetnek a jövőjük elé. A tanító közvetíti, a tanuló befogad. Így van rendjén.

Ez az épület, ez az 50 éves iskola megfelelő technikai eszközökkel, zenetanulási és sportolási lehetőségekkel segíti az alapismeretek elsajátítását. Diákjainak csak élni kell a lehetőségekkel, hiszen a tudást senki nem veheti el tőlünk.

Kiss Bertalanné

Kedves Gyerekek!

Az elmúlt 50 év alatt sok változáson ment keresztül iskolánk, de a falai között mindig magas színvonalú oktató-nevelőmunka folyt, amelyet a tanulmányi és sportversenyeken elért eredmények is bizonyítanak. Büszkék vagyunk valamilyeni végzett diákunkra, hiszen többségében megtalálták helyüket a világban.

1976-ban kezdtem dolgozni a hernádnémeti Általános Iskolában magyar-történelem szakos tanárként, s 40 év elteltével ugyaninnen jöttem nyugdíjba. Közben könyvtárostánári képesítést is szereztem. Gondolataim ez utóbbihoz kapcsolódnak most.

Napjainkban az információszerzés technikája számotokra sokkal inkább elektronikus forrásokon alapuló ismeretszerzést jelent, mint a hagyományos könyvtári forrásokban való kutatást. Egyet azonban ne felejtsetek: a könyvtár nemcsak az ismeretek tárháza, hanem menedék,

közösségi tér, találkozási pont is. A digitális nemzedéknek is meg kell tapasztalnia a hagyományos források használatát, s nekik kell önállóan rádöbbenniük: a két információforrás – hagyományos és digitális – csak együtt ad ki teljes egészet. Az iskolakönyvtár megtaníthatja a gyermekeket arra, hogyan keressünk és válogassunk a rendelkezésünkre álló adatokból hatékonyan.

Sokan hadilábon álltok a kötelező olvasmányokkal, inkább szívesebben nézitek meg a filmvászonra készített változatát. Higgyétek el, a könyv érdekesebb, fantáziamozgatóbb. Biztos, hogy több a történet mondanivalója, mint a filmekben. Mi, olvasók jól tudjuk, hogy minden könyvnek megvan a maga sajátos hangulata, varázsa, amely teljesen a hatalmába tud keríteni. Olvasás közben szinte a kötetben élünk a szereplőkkel együtt, átéljük a cselekményt. A könyv egy egészen új világot teremt az olvasó számára, és ezt a kivételes élményt egy film sem tudja

visszaadni. Az olvasás örömeinek meg tapasztalása életre szóló ajándék. Csukás István költő vallotta: „A könyv a legnagyobb varázslat, minden csoda benne van, ami eddig volt, s ami ezután lesz... mert aki olvas, az szabad lesz, megismerve mások gondolatait, szabadon választhat, kialakíthatja a saját gondolatait, összemérheti őket, vesztethet és győzhet, okulhat és javíthat, ahogy méltó az emberhez. Ugye milyen egyszerű, csak meg kell tanulni az ábécét, és olvasni kell.”

“Minden csoda a tiéd lehet, a legmerészebb álmaitad is megépítheted, de lassan. Téglánként. Minden téglal rakásához türelem kell, kitartó szorgalom, s főleg hit, hogy ebből végül ház lesz. Minden egyes téglánál látni kell a házat! Ez a hit.” – Müller Péter

Detvainé Csontos Ágnes
nyugdíjas pedagógus

Iskolai tanulmányaitok során számos új ismerettel lesztek gazdagabbak, tudásotok bővül. Sokszor érezhetitek, hogy túl sok mindent kell megtanulni, ezért soha ne feledjétek a következő latin közmondás szavait: „Non scholae, sed vitae discimus” azaz, „Nem az iskolának, hanem az életnek tanulunk.” A tanulásban az a szép, hogy a tudást senki nem veheti el tőletek. Biológia-testnevelés szakos

pedagógusként mindig fontos volt számomra a gyermekek egészséges életmódra való nevelése. Mozogjatok, sportoljatok rendszeresen! Figyeljétek arra, hogy egészségesen táplálkozzatok! Törekedjétek a kiegyensúlyozott életmódra! A következő bölcsesség is erre figyelmeztet titeket: „Nem azért élünk, hogy együnk, hanem azért eszünk, hogy éljünk!” Bármire képesek vagytok! Ezt ne felejtsetek

el! Kívánom, hogy álmaitok váljanak valóra! Ehhez pedig sok sikert és kitartást kívánok!

Szeretettel:
Fésűs Endréné
nyugdíjas pedagógus

A felkérés arról szól, hogy írjak arról, mit tanácsolnék a mostani fiataloknak. Nagyon sokat törtem a fejem ezen, hiszen mit is mondhatnék, amit már nem hallottak ezerszer szüleiktől, tanáraiktól. 26 évet töltöttem el a hernádnémeti iskolában és mondhatom, életem legszebb időszaka volt. Jó memóriámnak köszönhetően a mai napig gyakran lepnek meg régi emlékek, régi tanítványaim arca merül fel a múltból és gyakran segít ebben a

Facebook is, ahol örömmel követem az új történéseket. A világ rengeteget változott, az én koromból tekintve a mai iskolásoknak nem könnyű tanácsokat osztogatni. Ma gyerekek lenni sokkal bonyolultabb, mint régebben. Rengeteg pozitív és negatív hatás éri most ezt a korosztályt. Tanácsot nem is adnék, inkább azt mondom el, mit kívánok a fiataloknak teljes szívemből. Barátkozzanak, minél tágabb baráti körük legyen, amit sikerüljön meg-

őrizni a rohanó idővel szemben. Örüljenek a mának és készüljenek a jövőre, amihez szükséges a tudás, az érdeklődés megőrzése. És higgyenek magukban. Innen meg szinte minden elérhető. Kívánom, hogy jusson nekik nagyon sok emlékezetes pillanat, ahogy nekünk is megmaradtak az iskolai ünnepek, bálók, vándortáborok örök emlékül.

Eperjessy Tiborné Ildikó néni

Kedves mai diákok!

Az új iskola első évnyitóján magam is részt vehettem, mint nevelő. Az átadás kicsit megkészt, amit az iskola minden dolgozója már nagyon várt. Végre 1973 szeptemberében birtokba vehettük a Miskolci járás legmodernebb iskoláját! Csodáltuk az új tantermeket, amelyek mindegyike gépi katedrával volt felszerelve. Ez volt az akkori „okos tanterem”, ami, ebben a korban óriási dolognak számított. Vigyáztunk is rá nagyon az évek során, soha senki nem törte össze, hiszen

ilyen korszerű eszközökkel, akkor még kevés iskola büszkélkedhetett. Remélem ez ma is így van!

Az akkori nebulók számára is rengeteg ismeretet nyújtott az alma mater. Különböző sportszakkörök, tantárgyi önképző körök, a mozgalmi élet sokszínűsége, versenyek, tornabemutatók, kirándulások és a táborozások felejthetetlen napokkal gazdagították diákjainkat. Az itt szerzett élmények még ma is biztosan élénken élnek szüleitek, nagyszüleitek emlékeiben. Azt kívánom iskolánk mai tanulóinak, hogy hasonló szép emlékeket őrizzenek

meg diákéveikből. Ma már ezeket a digitális világban könnyű megörökíteni. Gyűjtsétek őket, figyeljétek egymásra és becsüljétek meg a mindennapi élményeket! Nagyon jó lesz felnőttként visszaemlékezni az itt töltött nyolc évre, néhány év vagy évtized múlva!

Minden fiatalnak boldog életet, sok sikert kívánok a „tapasztalt korosztály” nevében.

Gorondi Gabi néni

„Nem jobb, nem rosszabb, más.”

Steigervald Krisztián generációkutató szavaival szólok hozzátok.

Igen, magam is ezt látom napjaink ifjúságán.

Ti, akik a digitális világban élitok napjaitokat, ugyanúgy helyálltok, mint elődeitek.

Versenyekre jártok, ünnepeken mutatjátok meg magatokat, színházba, kirándulni mentek, sportoltok, a szórakozást sem hagyjátok ki.

Az iskolai honlapotokon örömmel olvasok eredményes teljesítményeitekről. Ilyenkor veletek örülök, eszembe jutnak

régi tanítványaim, akik engem is sok szép perccel örvendeztettek meg. Köztük lehettek szüleitek, tanáraitok is!

Régen volt!

Óriási tárház, amiből meríthettek. Egyetlen dologra figyeljétek: az értéket keressétek, az odahajolós segítő szándékot.

Így lehettek jó emberek!

Hiszem, hogy az egyházi iskola légré, tanáraitok tudása segítségetekre van, lesz. Ebben a korban még nem is tudjátok, milyen kincs van ezáltal kezetekben. Fiatal koromat áthatotta a sárospataki szellem, láttam édesanyámat templomba menni, este imát mondani, hallgatni az egyházi adót.

Életem alkonyán magam is sokat forogtam a Bibliát, hallgatom a vallási műsороkat, eljárók templomba.

Azok az intelmek, amelyeket ha betartunk tesznek minket jobb emberekké, akik a világot is jobbá formálhatják.

Szeretettel:

Nagy Lászlóné

Ny. Piroska tanító néni

„Megparancsolom neked, hogy légy erős és bátor.

Ne félj, és ne rettegj, mert veled van Isten az Úr, mindenütt amerre jársz.”

/Józsúé 1,9/

Kedves hernádnémeti iskolások!

1973. szeptember 1-e emlékezetes nap iskolánk és a község történetében. Birtokba vehettük az akkori miskolci járás legmodernebb oktatási intézményét. Felszereltsége olyan korszerű volt, hogy évtizedekig csak pótlásra volt szükség. A tanuló létszám növekedése és az egy műszakos tanítás bevezetése tanterem bővítést tett szükségessé. Előbb az utcafronton, majd később a harmadik emelet ráépítésével.

Elkészült a tornaterem, a tanuszoda. Azóta is több felújítást élt meg ez a mai kornak mindenben megfelelő épület, ami most tanulmányaitok színhelye.

Nemcsak külsőleg történtek változások, hanem az oktatás tartalmában, eszközeiben is. A technika rohamos fejlődése az iskolában is helyet kért magának. Beköszöntött a digitalizáció kora. Megjelentek az asztali számítógépek, mobiltelefonok, laptopok, interaktív táblák. Segítségükkel kinyílt a világ, szinte pillanatok alatt

elérhető minden. Ma már tanulmányaitok szerves részét képezik. Számotokra nem egészen új dolgok ezek, hiszen beleszületettek ebbe a világba. Nagyon sok előnye van, ugyanakkor veszélyforrást is tartalmaznak. Tudással, odafigyeléssel elkerülhetők. A nevelő testület mindig azon dolgozott - és dolgozik ma is -, hogy mindenki a képességeinek megfelelő oktatásban részesüljön. A lehetőségek tárházát biztosítják számotokra. Nyelvtanulás, művészeti ágak, sport és

tanulmányi versenyek stb. Választék van bőven. Az általános iskola az alap, nem mindegy, hogy milyen. Ha az biztos, stabil, lehet rá építkezni. Jöhetnek a középiskolák, egyetemek. Az elmúlt fél évszázad alatt rengeteg diplomás került ki ebből az intézményből. Orvos, mérnök, tanár, jogász, informatikus, gyógyszerész, tör-

ténész és sorolhatnám még tovább. S ne feledkezzünk meg a jó szakemberekről sem! Mindannyijukra büszkék vagyunk! Nektek is legyenek Ők a példaképeitek! Ha vannak céljaitok, és ehhez erő, kitartás és következetesség társul, minden elérhető. A tanulás véget nem érő folyamat. Életünk végéig társunkká szegődik.

„Sokat kell tanulnia az embernek ahhoz, hogy megtudhassa milyen keveset is tud”
/Széchényi István/

Papp Marianna tanító néni,
aki a kezdetektől 34 évet dolgozott
az intézményben

„Az ember minden hét órából ötöt a színpadon tölt és a világ legnehezebb közönségének kell játszania.”
Stephen King

VISSZAEMLEKEZÉS AZ ÖTVEN-ÉVES ISKOLÁRA, AHOL NAGYON SZERETTEM TANÍTANI.

Hernádnémetibe költöztünk 1974-ben. 1975-ben kezdtem tanítani az akkor már egy éve működő, taneszközökkel jól felszerelt, élő növényekkel díszített szép iskolában. Hangulatos udvara árnyékot adó nagy platánfákkal, üvegházzal ellátott, nagy gyakorló kerttel kellemes virágos réten értük el a Hernád folyó partját. Felső tagozatos napközit vállaltam. Sokat változtattam a napközi hangulatán, függönyökkel, asztalterítőkkel, játékokkal. A Hernádvölgye TSZ is segítette az iskolát eszközökkel és pénzzel: pl. foci kapukat készített, napórát, hőmérő házikót, akváriumot és egyebeket. Játékokat vettünk. A gyerekek megtanultak késsel-villával enni, segítséget kaptak a házi feladatok megoldásához és természetesen sokat játszottak. Egy év után már délelőtt néhány órában tanítottam a tantárgyaimat is, a biológiát, földrajzot, majd a környezet ismeretét. Szerettem és ma is szeretem a gyerekeket és a tantárgyakat. Igyekeztem ráirányítani a gyerekek figyelmét a csodálatos természetre, és annak hasznosságára, hiszen részei vagyunk. Akiket jobban érdekelték ezek a tantárgyak ingyen járhattak szakörökre, ahol felkészültek tanulmányi

versenyekre. Sokféle szakkör működött a tanulók igényének megfelelően, a teljesség igénye nélkül: matematika, fizika, biológia, földrajz, irodalmi, rajz, sport, sakk, csecsemőgondozás. Szabadban is tarthattunk órákat, hiszen minden feltétel adott volt. Részt vettünk egy nemzetközi projektben, amit Norvégia hirdetett meg európai iskoláknak levegőszennyezés megfigyelésére és mérésére. Sok-sok iskolai kirándulás, nyári táborok itthon és külföldön, Zánkán úttörőtábor, nemzetközi eszperantó nyelvi tábor, magyar, szlovák, cseh lengyel és bolgár gyerekekkel. Vándortáborok, álló táborok: Zánkán, Velencén, Alsóörsön, Bükk-szentkereszten, Pálkövén, Bulgáriában Várna Aranyparton. Kirándultunk Bécsbe és Poprádra. Téli esteken az udvart korcsolyapályává varázsolták a testnevelő tanárok, kivilágítás és zene mellett tanultak és tudtak korcsolyázni a gyerekek. Volt táncitanítás és klubdelutánok. A jelmezes farsangi multságok hagyománnyá váltak, a nyolcadik osztályosok szép táncával együtt. Az ÁFÉSZ, a mai COOP iskolaszövetkezetet szervezett és támogatott eszközökkel és sporttal. Eszközök: sakk készletek, grillsütő, mikrohullámú sütő, mini labor, mikroszkópok, demonstrációs babák, pianínó zongorát az énekórákhoz, fizette az eszperantó oktatást, stb. Sport versenyeket szervezett és minden évben több iskola részvételével sportnapot tartottunk.

Az iskolaszövetkezet keretében tartott közgyűléseken a gyerekek őszintén elmondhatták véleményüket, esetleges kifogásaikat, ötleteiket, azaz tanulták a közéletet. Fontos még megemlíteni az őszi munkákat, a közös almaszüreket. A TSZ földjén a répa betakarító gép után felszedtük az elhagyott répákat. A munkát a TSZ kifizette: ebből vettük az első két színes televíziót az iskolának. Mi, tanítók és tanárok az esti iskolában tanítottuk azokat a felnőtteket, akik írástudatlanok voltak, vagy korábban kimaradtak az iskolából. Ezt a mozgalmas és izgalmas életet nagyon szerettem, a sok-sok lehetőséget, ami kinyitotta sok gyerek szemét a világra. Visszaemlékezésem egy idézettel zárom, amit 8. osztályos koromban az osztályfőnököm egy selyem szalagra írt nekem, és beválhat nektek is. Válgatok kritikus, gondolkodó és értő emberekké. Domokos napra írt vers idézet:
„Előtted a küzdés, előtted a pálya,
Az erőtlen csügged, az erős megállja.
És tudod az erő kicsoda?-Akarat,
Mely előbb, vagy utóbb, de borostyánt
arat.”
/Arany János/

Semsey Barnáné
/nyugdíjas/ biológia-földrajz
szakos tanár

Kedves gyerekek!

Nagyon örülök, hogy újból foglalkoztok kertészkedéssel. Gratulálok az eddigi tanulmányi sikereitekhez. Azt kérném tőle-

tek a jövőben, hogy óvjátok a természetet, a környezetet és szeressétek a kertet! Kedves kollégák! Nektek is jó egészséget, sok szeretetet, türelmet és kitartást kívánok a munkátokhoz.

Hernádnémeti, 2024. május 4.
Zsuga Józsefné

„A zene lelkem lélegzetvétele, s egyszersmind imádságom és munkám.” – Liszt Ferenc gondolata a mottója a Táncoló Billentyűk Zongorás Találkozóznak, melyet 2016-ban rendeztünk meg első alkalommal a zeneiskolák és művészeti iskolák zongora tanszacos növendékei számára. Régi álmunk vált valóra akkor, amikor iskolánk az „Általános Iskolánkért” Alapítvány anyagi hozzájárulásával megvásárolt egy kitűnő állapotú Yamaha zongorát. Ez az örömteli esemény adta a találkozó ötletét.

A kétévente megrendezésre kerülő zenei esemény egyre nagyobb érdeklődésre tesz szert. Már első alkalommal is sokan elfogadták meghívásunkat, azonban az idei évben megrendezett találkozóra rekordszámú jelentkezés érkezett. Szóló és négykezes kategóriában egyaránt vártuk a zene klasszikusainak műveit. A legkisebektől a legnagyobbakig, a zenei előképzősöktől a továbbképző évfolyamokon tanulókig, szebbnél szebb dallamokat hallhattunk. Összesen 16 iskolából 83 zongorista növendék lépett színpadra, mutatta meg zenei tehetségét.

Táncoló Billentyűk Zongorás Találkozó

A szakmai értékelésre felkért bizottság tagja volt Szűcsné Farkas Zsuzsanna a Miskolci Egyetem Bartók Béla Zeneművészeti Karának művésztanára, a Csomasz Tóth Kálmán Református Alapfokú Művészeti Iskola igazgatónöje és Gáspárné Dr. Tóth Marica a Miskolci Egyetem Bartók Béla Zeneművészeti Karának főiskolai tanára, zongoraművésze, a Miskolci Bartók Béla Zene- és Táncművészeti Szakgimnázium tanára. A találkozó végén értékelésükben kiemelték, hogy jól felkészült, zeneileg színvonalas előadások hangzottak el. A művészeti képzés keretén belül a zenetanulás fontos szerepet játszik iskolánk életében. A gyermekek több hangszer közül választhatnak, hiszen a zongora mellett furulya, trombita, gitár, és szintetizátor tanszakon is tanulhatnak. Az alapfokú művészetoktatás egyik legfontosabb feladata az esztétikai érzékenység – nyitottság, igényesség, fogékonyság – kialakítása. A zenei nevelés alkalmat ad az érdeklődő és fogékony tanulók e téren történő fejlesztésére. Hiszen a zene az a nyelv, melyet mindenki megért. Olyan erő, amely mindenkire hatással van. Hat az előadóra, általa a közönségre, hallgatóságra.

A zene segíti a gyermeket a társas kapcsolatok kialakításában, érzelmi világát harmonizálja, mert nyugtat, felold, eseményeket feldolgozni segít. Az agykutatók egy csoportjának állítása szerint a zene a gyermeki agy fejlődésének

„csodaszere”. Hiszen a zenével való intenzív foglalkozás sok területen fejleszti egyszerre a gyermekeket. Olyan képességekre tesznek szert, melyek a többi más tantárgy elsajátításánál is segíti őket: koncentráció, kitartás, tanulási készség, szociális figyelem, kiegyensúlyozottság, belső mozgékonyosság. Egy hangszer olyan világokat nyithat meg a gyermek előtt, melyet semmi mással nem lehet helyettesíteni. A rendszeres gyakorlás erősíti az akaratot, játék közben megszületik a figyelem, előhívja az önfegyelmet, melyre oly nagy szükség van korunkban. A zenei nevelés az érzelmi nevelés alapja. Formálja a felnövő gyermekek ízlését és segítséget nyújt más tudományágak mélyebb átélésében. A zenei nevelés ugyanis nemcsak a zeneművészet malmára hajtja a vizet, hanem nyitottá teszi az embert más művészetek befogadására is, egyúttal igényességre és életszeretetre nevel.

Összességében elmondható, hogy a zenélés hozzájárul a gyermek értelmi, érzelmi, társadalmi, nyelvi és fizikai készségeinek fejlődéséhez. S ami a legfontosabb: sok-sok örömet nyújt.

Molnárné Fésüs Mónika
művészeti tanszakokért felelős
igazgatóhelyettes

A szertorna egy olyan sportág, ahol a talajzene hallatán, a szer megérintésével vagy a bejelentkezés után csak a gyakorlatodra koncentrálsz, minden rajtad áll. Bár egyéni sportág, mégis óriási szerepe van a csapattársak, és egy kitarító edző támogatásának. 10 és 13 éve mi is belecseppentünk a torna világába, mi magunk is megtapasztalhattuk mindezt.

Első tornász emlékeink közé tartozik az a délután, amikor mi és néhány osztálytár-

Tornász voltam, tornász vagyok

sunk bekerültünk a tornászok közé. Ekkor még fogalmunk sem volt mi vár ránk. Aztán jöttek az első ismerkedések a szerekekkel, ahol a gerendát épphogy felértük, cigánykereket hányni tanultunk, és életünkben először használtunk dobantót.

Sok év edzéssel töltött délutánjai során a fejlődés mellett sok jó emlékre és baráttra tettünk szert. Az edzéseket mindig közös bemelegítéssel kezdtük, ahol a nagylányok mutatták a gyakorlatokat, illetve megtudhattuk az iskola összes osztályának történéseit. Kicsiként mindig is arra vágytunk, hogy egyszer olyanok lehessünk, mint a nagylányok. Nagylányként arra törekedtünk, hogy a kicsiknek jó példát mutas-

sunk. A gyakorlatok elsajátításának, a sok gyakorlásnak, nyújtásnak és erősítésnek, valamint Anna néni lelkiismeretes edzői munkájának köszönhetően elindultunk első versenyünkön. Ezeknek mindig különös hangulata volt. Korán kelés, buszban reggeli, hajfonás az öltözőkben, bemelegítés közben egy kis káosz, hova menjünk, mikor, melyik szerre. Anna néni össze-vissza járkálása, néha nem is tudtuk merre volt. Aztán a verseny, majd sok-sok izgalommal teli várakozás után az eredményhirdetés, majd az emlékezetes hazautazások. A versenyeken való szülői szurkolás és támogatás nélkül ezek nem valósulhattak volna meg. Akármilyen helyezést is értünk el, a

Meki járt. A nagyon erős mezőny ellenére sem adtuk fel, és évről évre részt vehettünk a különféle versenyeken. Kedvencünk a sárospataki Mogyi verseny volt, ahova egyszer és többet se hívtak, mert az összes arany-ezüst érmet megnyertük. A Diákolimpia minden évben megrendezett versenyein is részt vettünk, ahol eredményesen, mindent beleadva szerepeltünk. Innen származik egyik vicces emlékünks is. Az új tornaruhák kiszállításánál egy kis fennakadás volt, de a futár a verseny helyszínére hozta, így a régiben versenyeztünk, majd az újban vehettük át érmeinket. Sok kedves emlékünks kötődik a suliban megrendezett Mikulás kupa házbajnokságokhoz is. Annak ellenére, hogy egyéniben versenyeztünk, csapaton belül soha nem versengtünk

egymással. Rengeteg versenytapasztalatot szereztünk.

“8. osztályban az utolsó közös megyei versenyünket egyedivé tettük. Egyen unikornisos mamuszokat vettünk, és abban sétálgattunk egész verseny alatt. Egy öltözőben öltöztünk akkor a Földes Ferenc Gimnázium torna csapatával. Látták a sok unikornisos mamuszt, és amikor tanulmányaimat elkezdtem a gimnáziumban, említették, hogy emlékeznek arra a sok-sok mamuszra. Gimnáziumi éveim alatt is folytattam versenyszerűen a tornát, ahol a csapat szerves tagja voltam. Egyetemi hallgató vagyok jelenleg, és mai napig edzek itt Hernádnémetiben”. - Szarka Boglárka

“A mi csapatunk is hasonlóan versenyzett nyolcadikban, mi egy sárga gumikacsát

vittünk magunkkal kabalaként. Először a megyei, majd az országos elődöntőre, Debrecenbe. A sok küzdelem és kitartás ellenére sajnos egy tized ponttal lemaradtunk a dobogós helyezéstről. A csapat nem jutott tovább, de egyéniben sikerült bekerülnöm az országos döntőbe, ahova az egyik osztálytársam is, aki szintén a csapat tagja volt, elkísért. A gimis éveimből még van hátra két év, amiben továbbra is kitartóan és magamból a maximumot kihozva szeretnék versenyezni és edzeni”. - Rusznyák Virág

A tornának, amit a mai napig folytatunk, fontos szerepe van az életünkben. Ketten azóta is visszajárunk, mert a szertorna nemcsak egy sport, hanem életérzés.

„Ki a jobb, csakis mi, Hajrá Hernádnémeti!”

Hagyományok, ünnepeink

Autómentes világnap
Magyar Diáksport Napja
Magyar népmese napja
Zene világnapja
Állatok világnapja
Aradi vértanúk napja
Október 23-a
Kéktúrázás napja
Mézes reggeli
Mikulás ünnepség
Mikulás koncert
Karácsonyi vásár
Karácsonyi műsor
Karácsonyi koncert
A magyar kultúra napja
Megemlékezés a holokauszt magyarországi áldozatairól
Farsang
A kommunista diktatúrák áldozatainak emléknapja
Március 15-ei megemlékezés
Víz világnapja
Táncoló Billentyűk Zongorás

Találkozó
Őszi, tavaszi disco
A Föld napja
Költészet napja
Madarak és fák napja
Kihívás napja
Nemzeti összetartozás napja
Év végi zenei koncertek
Pályaorientációs nap
DÖK nap
Szünetek előtti csendes napok
Témahetek:
Teremtés hete
Angolos témahét
Pénz7
Digitális témahét
Fenntarthatósági témahét
Gyűjtések, adományok:
Papírgyűjtés, Szemétgyűjtés,
Állateledelgyűjtés,
A Mosolymanók

A jubileumi újságot szerkesztették:

A DÖK tagjai: Arday Panka, Csapó Luca, Domahidi Anna, Fülöp Rebeka, Szabó Mollie, Tóth Enikő, Zsuga Zara Ildikó, Béres Ákos, Debrődi Róbert, Domahidi Bence, Sándor István, Zsuga Medárd

Tanáraink: Dargainé Sarlai Ildikó; Domahidi Gál-Pál Teréz; Liptai Lilla

